

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET SANDELHOUTEN KISTJE

N° 2481

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het sandelhouten kistje

HOOFDSTUK I

EEN ZONDERLINGE INBRAAK

* John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend, Charles Brand, waren juist een dag teruggekeerd uit Parijs, na in het zuiden van Frankrijk en ook in Parijs een lange reeks avonturen te hebben beleefd, die tot de gevaarlijkste gerekend kunnen worden uit de loopbaan van deze zonderlinge, geheimzinnige avonturier, over wie bijna alle criminele bibliotheken van Europa en van de Verenigde Staten dikke pakketten lectuur bevatten, waarvan echter meer dan de helft op louter fantasie berust. De politie kan daar evenwel niets aan doen; zij heeft werkelijk altijd haar best ge-

daan om zich een min of meer klaar beeld te vormen van de lastige Grote Onbekende, die haar nu eens hielp, en dan weer de spot met haar dreef, en haar tegenwerkte.

Het is evenwel een feit, dat Raffles tijdens die avonturen in Frankrijk tot tweemaal toe op het punt heeft gestaan gearresteerd te worden. Een keer heeft hij het geweten, maar de tweede maal is de ijzeren hand met de grijpvingers van de wrekende gerechtigheid hem op een haar na voorbij gegaan, zonder dat hij het heeft gemerkt. Wie het mocht wensen, kan daarover een

aantal biezonderheden lezen in de archieven van het hoofdbureau van politie in Marseille. Het is echter niet gemakkelijk toegang te krijgen tot die archieven.

Het is herhaaldelijk geprobeerd door ondernemende nieuwsgierige journalisten, en het is in Londen vrij algemeen bekend, dat Lord Northcliff, een der meest invloedrijke dagbladbezitters van Engeland, niet minder dan een kwart miljoen pond sterling heeft geboden voor een copie van dat archief, zonder resultaat evenwel.

Volkomen onverschillig voor wat men dienaangaande deed of nog zou doen zat de held van al die pogingen op een prachtige lenteochtend op zijn doolie gemak in zijn gemakkelijkste stoel in de rookkamer van zijn comfortabel ingericht huis aan de Cromwell Street, met een dagblad in de hand.

Hij had het er die ochtend eens van genomen en was gekleed in een zijden kamerjas, een prachtig staaltje van Chinese borduurkunst, en wie hem zo zag, zou met een glimlach het hoofd schudden, als men hem trachtte wijs te maken dat diezelfde elegante Engelsman nog geen vier dagen tevoren de hoofdpersoon was geweest, in een met moeite onderdrukt renbaanschandaal te Parijs.

Tegenover hem zat Brand, die zijn agenda raadpleegde, met een tamelijk bedenkelijk gezicht. Hij had een potlood in de hand, en scheen een berekening te maken.

De beide ramen van het vertrek, uitzicht gevende op de grote tuin, stonden wijd open, en tegelijk met het gezoem der bijen drong de geur naar binnen van de bloemen, die door de chauffeur James Henderson uitstekend werden verzorgd, wel wetend dat Raffles een grote liefde koesterde voor deze kleurige voortbrengselen der natuur.

Men zag op dit ogenblik de reus, zoals Henderson wel mocht worden genoemd, achter in de tuin bezig, dicht bij de garage, met klompen aan en met opgestroopte mouwen, terwijl hij bezig was met het opbinden van een snel groeiende klimroos, welk werk al zijn

aandacht scheen te hebben.

Raffles had Brand reeds enige ogenblikken ter sluiks van achter zijn ochtendblad gadegeslagen, en zei nu glimlachend:

— Wanneer mijn gelaatskennis mij niet in de steek laat, Charles, ben je niet tevreden met de inhoud van dat boekje daar in je hand.

— De waarheid is, dat ik mij inderdaad een beetje ongerust maak, zei Brand opschrikkend uit zijn gepeins. Die Amerikaanse Kopermijn is al weer geduikeld. Heb je geld in die onderneming gestoken?

— Natuurlijk. Een paar weken geleden leek dat een voordelige belegging; op het ogenblik staan ze nauwelijks boven pari.

— Verkoop die aandelen, zei Raffles onverschillig, zijn krant weer opnemend.

— Verkoop ze, herhaalde Brand. Jij hebt makkelijk praten. Weet je wel dat dat een verlies betekent van maar eventjes 30.000 pond Sterling?

— Het is jammer, maar daar is niets aan te doen, Charles. Wij beheersen nu eenmaal niet dat geheimzinnige stelsel van kopen en verkopen, van loven en bieden, hetwelk de effectenbeurs beïnvloedt, en dat zich aan iedere controle schijnt te onttrekken. Nu dan ben ik dus 30.000 pond Sterling armer. Ik zeg nog eens, dat het jammer is, want met zulk een bedrag kan men heel wat ellende in de wereld lenigen, maar het is geen onoverkomelijke ramp.

— Edward, laten wij niet te optimistisch zijn, zei Brand hoofdschuddend. Alle papieren lopen achteruit. Ik geloof dat wij beter doen al onze effecten te realiseren.

— Charles, ik ben er van overtuigd, dat ik onmogelijk een betere secretaris zou kunnen wensen dan jij bent, zei Raffles troostend. Trek je er niets van aan. Wij hebben nog onze schatkamer-eilanden. Vijf in getal, over de gehele aardbodem verspreid. Voor miljoenen is daar goed verborgen. De waarde daarvan loopt niet achteruit.

— Alles goed en wel, maar die juwelen, die diamanten, dat ongemunte goud,

het ligt daar als dood kapitaal, het werpt geen rente af. Wij kunnen er niet onmiddellijk over beschikken en binnen enige dagen zal de aannemer van je nieuwe hospitaal in de havenwijk stellig komen aankloppen om een nieuw crediet. Weet je dat dat hospitaal je bijna een half miljoen Pond Sterling kost? Had het ditmaal niet wat eenvoudiger gekund?

— Neen, Charles, antwoordde Raffles kortaf, het is geen hospitaal, het is een tehuis voor noodlijdende invaliden. De Staat doet wel iets voor hen, maar lang niet voldoende. Men schijnt wel eens te vergeten, wat die lieden hebben moeten doorstaan, terwille van hen die overbleven, en die gezond, rijk en gelukkig zijn, of tenminste niet te klagen hebben. Niets kan voor die mensen te goed zijn.

— Alles goed en wel, maar waar haal ik het geld vandaan? riep Brand wanhopig. Over drie dagen vervalt de derde termijn en hij zal om zijn twintig duizend pond komen. Onze schatkist is leeg; gisteren heb ik nog volgens jouw instructie duizend pond betaald aan de beheerder van het fonds voor oorlogsblinden; eergisteren eenzelfde bedrag aan de penningmeester van het Zee-manshuis in Hull.

— Verkoop de diamanten, die wij in Frankrijk hebben buitgemaakt, zei Raffles schouderophalend.

— Je weet heel goed, dat dat hoogst gevaarlijk zou zijn. Het is veel te kort geleden. Die dingen moeten nog minstens een jaar in de geheime bergplaats blijven.

— Ontdoe je dan van alles wat overbodige luxe kan worden genoemd. Schraap het bijeen. De bouwmeester moet natuurlijk zijn termijn hebben. Charles, kijk niet zo dramatisch, want je zou mij doen geloven dat ik als het ware op de drempel van het armenhuis sta. Verkoop mijn twee renpaarden. Verkoop enige landerijen, doe wat je wilt, maar zorg dat de man zijn geld krijgt. En als het absoluut nodig is, zullen wij wat van een der eilanden gaan halen... En nu wil ik voorlopig daar niet meer van horen. Het klinkt toch al te proza-

isch: John Raffles, die gebukt gaat onder de nood der tijden. Laten wij liever eens praten over die zonderlinge inbraak bij Sir Eric Finnsbury, in Mayfair. Heb je er van gelezen?

— Nog niet, zei Brand, terwijl hij met een zucht zijn zakboekje weg stak. Is er veel gestolen?

— Neen, niet zo heel veel, dat is juist het eigenaardige.

— De naam komt mij niet volkomen onbekend voor, zei Brand nadenkend. Vergis ik mij, of is er een jaar of tien geleden ook al eens bij hem ingebroken?

Raffles bracht met een langzame beweging de sigaret aan zijn lippen, die hij juist had aangestoken, blies een rookwolkje in de richting van Brands gelaat, en zei, terwijl zijn ogen spottend glansden:

— Door ondergetekende, Charles. Het was een van de eerste kraakjes, waarbij je mij je onwaarderebare hulp verleende. Het is nu omstreeks tien jaren geleden. Wij waren beiden nog zeer jong, jij vooral.

Brand had een kleur gekregen, sloeg zich voor het voorhoofd, en riep uit:

— En dat noemt zich een secretaris. Ik heb het nota bene uitvoerig beschreven in mijn dagboek.

— Dat dagboek... nou, ik hoop maar dat het goed is weggeborgen?

— Wat dat betreft, ik geloof dat zelfs jij het niet zoudt kunnen vinden, zei Brand trots. Dus bij Sir Eric Finnsbury ingebroken. Wel, wel. In het zelfde huis dat wij toen bezochten?

— Hetzelfde, en waarvan ik iedere kamer, iedere gang, ja elke kast nog zou kunnen natekenen, als het moest. Een mooi oud huis, nauwelijks gemoderniseerd. In dat opzicht heeft Finnsbury mijn sympathie. Voor het overige zou ik niet graag tot zijn vrienden behoren. Maar nu zal ik je het berichtje voorlezen, en dan moet je zelf maar oordelen, of er niet iets vreemds in schuilt.

Raffles vouwde de krant weer open, en las met luider stemme:

« In de afgelopen nacht heeft een inbraak plaats gehad in het huis van kolonel Sir Eric Finnsbury, Mayfair, tij-

dens de afwezigheid van de bewoner, die op het ogenblik deelneemt aan de grote manoeuvres in Norfolk. De inbrekers, want waarschijnlijk zijn het er twee of meer geweest, zijn binnengedrongen langs de tuinzijde, na de tralies van een kelderraampje te hebben doorgezaagd. De politie vermoedt, afgaande op de nauwe opening, dat een knaap bij de inbraak geholpen heeft.

In een der vertrekken is tamelijk veel vernield. Zo is een secretaire met ruw geweld opengebroken, evenals dit is geschied met een ander, oud en fraai meubel. Wonderlijk genoeg is het renaissance buffet, dat tal van prachtige zilveren en gouden voorwerpen bevatte, onaangeroerd gebleven. Daarentegen is een kleine vitrine, waarin fraaie Indische kunstvoorwerpen waren tentoongesteld, vernield.

Daaruit zijn enkele voorwerpen weggenomen, maar ook hier hebben de inbrekers, die waarschijnlijk in hun werk gestoord werden, de meeste kunstwerken, waaronder er waren van goud en andere edele metalen, laten staan. Langs de zelfde weg waarlangs zij gekomen zijn, zijn de inbrekers weer vertrokken. Bij het zoeken naar vingerafdrukken heeft men op verscheidene plaatsen de afdruk van een kleine hand gevonden, en de politie hoopt, daardoor de daders op het spoor te kunnen komen.

Kolonel Finnsbury is telefonisch gewaarschuwd en heeft onmiddellijk verlof aan gevraagd, om de schade te kunnen gaan opnemen.

In de werkkamer, die het meest heeft geleden, staat nog een kleine, stalen brandkast, die zelfs geen krasje vertoont zodat het hoe langer hoe waarschijnlijker wordt, dat de inbrekers door het een of ander in hun werk gestoord zijn. De politie zet met spoed het onderzoek voort. »

— Ik kan er niets bijzonders in zien, zei Brand, toen Raffles zweeg.

— Niet? Nu, ik wel. Waardoor kunnen de inbrekers gestoord zijn? Er slapen volgens een ander dagbladbericht twee bedienden en die hebben niets gehoord. Verder heb ik ergens gelezen dat er een kastje is opengebroken, waar-

uit een paar kunstvoorwerpen worden vermist; wacht eens even, hier heb ik de Daily Express, die zijn collega vooruit is, en die reeds kan opgeven, wat dat voor voorwerpen zijn. Luister je? Een gouden boedhabeeldje, ongeveer zes centimeter hoog, een afbeelding van een tempel, van zilver, en een fraai bewerkt doosje van sandelhout, dat is alles. Je zult moeten erkennen, dat het niet zo heel veel is. Er stonden nog andere voorwerpen van goud en zilver, die ze met rust hebben gelaten. De dieven hebben dat alles niet aangeroerd, en dat vind ik zonderling. Maar er treft me nog iets meer.

— Wat is dat? vroeg Brand, wiens nieuwsgierigheid nu was gewekt.

— Zij hebben een boedhabeeldje en de afbeelding van een tempel gestolen. Twee voorwerpen dus, die iets te maken hebben met de Hindoe-godsdienst. Dat moet je goed onthouden. Maar er is nog iets en dat is volgens mij het hoogst merkwaardig, dat een inbreker een houten kistje kaapt, en dat nogal uit een kastje, dat hij eerst moet openbreken, terwijl de gouden en zilveren voorwerpen als het ware maar voor het grijpen lagen.

— Er zat misschien iets heel merkwaardigs in, opperde Brand.

— Het was volkomen ledig, Charles, zei Raffles glimlachend.

— Hoe weet je dat zo zeker?

— De Daily Express zegt het. Een der bedienden had tot taak, die vitrine elke dag af te stoffen, en hij kende alle voorwerpen die daarin stonden natuurlijk op zijn duimpje. Hij weet absoluut zeker, dat er niets in dat doosje zat. Het kon trouwens niet eens worden afgesloten. Het was maar een klein doosje, zeer waarschijnlijk bestemd om er de ingrediënten in te bewaren, waaruit de Indonesiërs hun geliefde Sirihpruim samenstellen. Hoe dan ook, het was leeg. Dan is er de brandkast. Zelfs geen krasje, zeggen de bladen. Wat zijn dat voor een soort inbrekers geweest, die het voornaamste meubel zelfs geen blik hebben waardig gekeurd?

— Maar... kunnen zij niet werkelijk gestoord zijn geworden?

— Door wie of door wat? Zij moeten geweten hebben dat de bewoner niet aanwezig was. In de slaapkamer zijn zij zelfs niet geweest. Zij wisten dat zij rustig de tijd konden nemen, de tralies van een keldergat door te zagen. Zij zijn in de werkkamer als vandalen te keer gegaan, terwijl een slechts matig geoefend inbreker de secretaire heel gemakkelijk had kunnen openen, desnoods met een haarspeld. Uit het buffet in de aangrenzende eetkamer is niets meegenomen. Ook dat was heel gemakkelijk geweest. De laden uit het schrijfbureau zijn alle opengetrokken en geleid. Kom Charles, mij dunkt dat je het nu toch wel moet begrijpen. Ik zal je mijn gezichtspunt uiteenzetten: Het waren ten eerste geen beroepsinbrekers. Ten tweede hebben zij zeer kostbare zaken rustig laten staan. Waarom? Om-

dat zij kwamen om iets zeer bepaalds, dat zij eerst in het schrijfbureau hoopen te vinden. Daar vonden zij het niet, evenmin als in het andere meubel, dat zij vernielden, maar het stond als het ware voor hun neus in de glazen vitrine. Er zou niets vernield of gebroken zijn, als zij die vitrine maar dadelijk hadden ontdekt; de kast staat echter achter een zijden gordijn in een hoek van de kamer.

— Wat zouden zij dan wel gezocht hebben? vroeg Brand verwonderd.

— Het sandelhouten doosje, amice.

— En dat was ledig, riep Brand met grote ogen.

— Het was ledig, en dat maakt het hele geval juist zo interessant, Charles. In zo hoge mate zelfs, dat ik van plan ben er eens een nader onderzoek naar in te stellen.

HOOFDSTUK II

DE TEMPELROOF IN UDAIPUR

Raffles was er de man niet naar, een genomen besluit niet onmiddellijk ten uitvoer te brengen.

Hij had als vicepresident van de Windsor Club veel connecties ook onder de hoge politieautoriteiten, en het viel hem al heel gemakkelijk, als Lord William Aberdeen verlof te krijgen, een kort bezoek te brengen aan het huis, dat hij zo goed kende, al was het tien jaren geleden, dat hij het onder geheel andere omstandigheden bezocht had.

Er stond een politieagent voor het huis, maar dat was dan ook de enige bewaking.

Uit zijn mond vernam Raffles, dat de bewoner ieder ogenblik verwacht werd, want hij had de eerste de beste trein genomen, die hem uit de garnizoenplaats naar Londen terug bracht.

Verder hoorde hij dat de deskundigen er al waren geweest om de vingerafdrukken te fotograferen.

De inbrekers hadden niets achter gelaten met uitzondering van een breekijzer, en toen een der nog zeer ontstelde bedienden hem dit voorwerp toonde, glimlachte Raffles.

Hij had er te veel in zijn leven gezien, om niet aanstonds tot de gevolg-

trekking te komen, dat zijn oordeel waarschijnlijk juist was geweest, en dat de dieven van de afgelopen nacht het inbreken niet als hun beroep uitoefenden.

Het was een onpractisch, ouderwets ding dat zij hadden achtergelaten, nauwelijks geschikt om er een houten kastdeur mee te openen.

Raffles en Brand, welke laatste hem verzocht had hem bij zijn bezoek aan het huis te mogen vergezellen, werden door de bediende tot voor de vitrine gebracht, en keken elkander veelbetekend aan.

Beiden waren zij kenners, en zij zagen met de eerste oogopslag, dat de inhoud hoofdzakelijk een waarde had uit een oogpunt van kunst, ofschoon er toch zeker nog wel een half dozijn gouden voorwerpen, versierd met edelstenen in de vitrine lagen, die het meenemen meer dan waard waren geweest.

De ledige plekken wezen de plaats aan, waar de drie geroofde voorwerpen hadden gestaan.

— Het is inderdaad wel zeer zonderling, mompelde Brand voor zich heen. De dief behoefde slechts de hand uit te strekken om die kostbare dingen in zijn

bezit te krijgen.

Raffles was intussen al verder gegaan en keek vol aandacht naar de afdruk van een hand, duidelijk zichtbaar op het glas van een andere kast, want toen de politiefotograaf er een opname van maakte, had hij de enigszins vettige afdruk eerst bestoven met een weinig wit poeder, dat door de vetdeeltjes werd vastgehouden.

Raffles wenkte Brand bij zich, en vroeg glimlachend:

— Merk je iets bijzonder op aan deze handafdruk?

— Wel, hij is bijzonder klein, zei Brand. Men zou zeggen: van een kind.

— Of van een kleine man, vulde Raffles aan. Maar zie je niet nog iets bijzonders?

Brand keek wat nauwkeuriger en riep toen uit:

— De vier vingertoppen, waar het juist op aankomt, zijn slechts zeer flauw of in het geheel niet zichtbaar.

— En toch heeft het kind of de man met de gehele palm van zijn hand en zijn vingers tegen de ruit geleund, merkte Raffles glimlachend op. De toppen zijn echter zo goed als niet zichtbaar. Dat komt, omdat zij een weinig van het glas afweken. Bij blanke rassen zal men dat nooit zien, Charles, maar wanneer men iemand die Indisch bloed in de aderen heeft, verzoekt zijn hand plat op tafel te leggen, dan zal men zien dat de toppen een weinig omhoog staan. Alles bijeen genomen, kunnen we gerust aannemen, dat tenminste een van de dieven een kleurling, en naar alle waarschijnlijkheid een Hindoe was. Een Hindoe met een kleine gestalte, dus waarschijnlijk een Bengalees. Deze hand spreekt boekdelen. En ten overvloede zijn er alleen dingen gestolen, die in betrekking staan tot de Hindoe-godsdiens.

— Het sandelhouten kistje ook? vroeg Brand, die met belangstelling had geluisterd.

— Naar alle waarschijnlijkheid niet, Charles. Niettemin ben ik er zeker van dat juist dat kistje de hoofdzaak was. Die andere dingen zijn bij wijze van spreken terloops meegenomen. De dief

heeft, in zijn godsdienstig fanatisme, het denkbeeld niet kunnen verdragen dat een « Christenhond » in het bezit was van dingen, die wij hier kerkelijke sieraden zouden noemen.

Raffles keek nog eens rond, bekeek opnieuw hoofdschuddend het vernielde blad van de secretaire en van het fraaie salonmeubel, en toen kwam plotseling een der bedienden binnen, en zei een weinig verschrikt:

— Mylord, daar is Sir Eric.

— Wel, dat komt goed uit, zei Raffles kalm. Ik zou gaarne een paar woorden met je meester wisselen. Hij kent mij. Hij is lid van de Windsor Club, niet waar?

— Jawel, mylord, Sir Eric is beneden een stuk of tien journalisten tegen het lijf gelopen, en niet in het beste humeur. Hij heeft die persmusketen, zoals hij ze noemt, afgesnauwd en gezegd, dat hij pas is gearriveerd, en dus geen inlichtingen kan geven.

— Volkomen waar, zei Raffles glimlachend. Het moet een onaangename thuiskomst voor hem zijn. Nu, dan zullen wij maar stilletjes vertrekken, mijnheer Brand en ik. Wij komen later nog wel eens terug.

Maar Raffles dacht niet zo spoedig aan vertrekken. Zijn scherp gehoor had reeds de tierende stem van de bestolen baronet gehoord, die in een der vertrekken gelijkstraats tot een hele menigte het woord scheen te voeren.

Raffles had Brand onder de arm genomen, en ging haastig met hem het vertrek uit, maar heel langzaam de trap af.

De deur van een vertrek daar beneden stond half open, en van waar zij stonden konden de twee vrienden een gedeelte zien van het kuddetje verslaggevers, dat daar bijeen stond, en wier potloden en vulpennen snel over het papier van hun blocnotes vlogen.

En de luide stem van de nog onzichtbare Sir Eric Finnsbury betoogde:

— Natuurlijk waren die gestolen voorwerpen van waarde, vooral het boedhabeeldje en de afbeelding van de tempel. Wat het sandelhouten kistje betreft, dat zoals mijn bediende mij ver-

telde, ook verdwenen is, ik begrijp niet wat de dief er aan kan hebben. Hij moet het in der haast hebben gegrepen, denkende dat er wat in zat. Het was echter een gewone, maar fraai bewerkte betheldoos. Mijn vader bracht het kistje 'n jaar of vijftien geleden mee uit Udaipur, waar hij in garnizoen had gelegen. Aan boord van het schip werd hij ziek, en hij was stervend, toen hij hier in dit huis aan kwam.

Een van de verslaggevers stelde een vraag, en het antwoord luidde.

— Ja, mijn vader had toen reeds een verzameling kunstvoorwerpen, hoofdzakelijk uit India, en meer in het bijzonder uit de streek rondom Udaipur, op de grens van Rajputana, ten Zuiden van het Sulaimangebergte. Men vindt daar nog talrijke tempels, gewijd aan de dienst van Vishnoe. Ook zijn er talrijke bouwvallen van oude tempels, en opgravingen hebben al heel wat fraais aan de dag gebracht. Toen mijn vader stierf was ik zelf in Bombay. Ik keerde zo gauw mogelijk naar huis terug, om tegenwoordig te zijn bij het openen van het testament voor de notaris. Hebben de heren hieraan genoeg? Ik moet nu de schade gaan opnemen. Adieu.

Raffles en Brand waren zeer langzaam de trap afgegaan, om geen woord van deze korte persconferentie te missen, en maakten nu dat zij het huis uitkwamen, nog voor de hele troep met de bestolene aan het hoofd, de ontvangkamer had verlaten.

Zodra zij enige huizen verder waren keek Raffles Brand met een veelbetekenende glimlach aan, en zei:

— Dat wordt een vliegtochtje van enige duur, amice.

Brand keek Raffles verbaasd aan, en zei:

— Je bent toch niet van plan naar India te vliegen?

— Precies. Wat heb je toch vaak heldere ogenblikken, amice.

Zonder op de ironie van dat antwoord te letten, zei Brand:

— Het is toch geen ernst? Wat hebben wij daar te zoeken?

— Wat wij er te zoeken hebben? Edelgesteenten, ongehoorde schatten

misschien. Je herinnert je toch wel de tempelroof, nu ongeveer 25 jaren geleden, in de buurt van Khanpur? Enige tempelwachters werden overvallen en gedood, en zeer modern voor die tijd, lieten de rovers de keldergewelven onder de tempel met dynamiet springen. De Engelsen hadden destijds hun handen vol op een geheel ander gebied, het was in het begin van de eerste wereldoorlog, en het begon reeds te broeien in Engels-Indië, en daarvan hebben de dieven misbruik gemaakt. Toch werden zij achterna gezeten, maar niet in hoofdzaak door Engelse soldaten, want de hoofdmacht van de achtervolgers werd gevormd door verbitterde Hindoe priesters. Vier of vijf dagen moet de achtervolging hebben geduurd tot bijna in het hartje van de grote woestijn, die zich ter breedte van honderden mijlen uitstrekt, en het grootste gedeelte vormt van de provincie Rajputana. Daar moet hevige zijn gevochten, waarbij zo goed als alle rovers sneuvelden. Een of twee slechts wisten te ontkomen. Toen men de gedode of gewonde kamelen van hun lading ontdeed, bleek het dat die lastdieren alleen levensmiddelen hadden gedragen, benevens, wapens en tenten, maar geen korreltje goud of een edelsteen, zo groot als een speldenknop. Dat alles is pas veel later bekend geworden, want men had waarlijk wel andere dingen aan het hoofd. De tempelschat is nooit terug gevonden; van de twee vluchtelingen is nooit meer iets vernomen, en de geraamten van de gesneuvelde rovers zijn reeds lang verbleekt onder de gloeiende stralen van de zon, boven de woestijn.

— Dat alles klinkt heel interessant, Edward, maar ik kan mij niet voorstellen, in welk verband dat alles kan staan, met het sandelhouten kistje.

Raffles maakte een korte beweging van ongeduld, en hernam:

— Dat verband moet er zijn, Charles. Ben je vergeten, dat de vader van Sir Eric juist omstreeks die tijd met zijn garnizoen, waarvan hij kolonel was, in Udaipur heeft gelegen? Van daar werd de expeditie tegen de dieven ondernomen. Vergeet niet, dat hij een

hartstochtelijk verzamelaar was.

— Je wilt toch niet zeggen, dat de vader van Sir Eric een tempelrover was riep Brand ongelovig uit.

— In geringe mate, Charles, in geringe mate. Zo weet ik, bij voorbeeld nog heel goed, dat men ongeveer zeven en twintig jaren geleden in Bombay heel wat moeite heeft gehad, een schandaaltje te smoren, waarbij diezelfde Finnsbury betrokken was. Ook toen had hij enige Hindoes voor veel geld omgekocht om een paar onnozele bidkralen van Jaspel uit een tempel te stelen. De legende wilde, dat die bidkralen nog door de handen van niemand minder dan Boedha in eigen persoon waren gegaan. Er ontstond zo iets als een oproer, en men had de grootste moeite, Finnsbury in veiligheid te brengen, door hem onmiddellijk over te plaatsen nadat de gestolen kralen waren teruggegeven.

— Maar dat is iets anders dan een aperte tempeldiefstal, meende Brand.

— Daarvan is dan ook geen sprake geweest, als ik de zaak goed begrijp. Denkelijk heeft hij een paar lui in de arm genomen, die de bewuste tempel goed kenden, en hen opgedragen, het een of andere kostbare ding, wie weet wel dat gouden boedhabeeldje, voor hem te kapen. Best mogelijk, dat hij zelf achter de schermen is gebleven en een vertrouwbare tussenpersoon heeft gevonden, om de zaak in het reine te brengen. Maar de dieven zijn blijkbaar heel wat verder gegaan dan hun opdracht. Waarschijnlijk hadden zij een vrijeleide, en waarvan zij misbruik hebben gemaakt. Dynamiet was destijds niet zo heel moeilijk te stelen. De Engelse troepen waren er ruimschoots van voorzien. Zij hebben dus maar dadelijk de hele tempel in de lucht laten vliegen na de bewakers te hebben gedood, en zijn er met de hele schat van door gegaan.

— Zo kan het zich inderdaad hebben toegedragen Edward. Maar dan begrijp ik nog steeds de rol van het ledige kistje niet.

Raffles liep een ogenblik in gedachten verzonken voort, en zei toen levendig:

— Wat zou je zeggen van de volgende redenering, amice? We moeten ons herinneren, dat er na de overrompeling van de vluchtende tempeldieven geen spoor van een schat is gevonden. Het is natuurlijk buitengesloten dat de ene man, die wist te ontkomen, laten wij aannemen, dat het er twee geweest zijn, met de schat hebben kunnen vluchten.

Het gaat bij zulke tempelbezittingen niet, om een hand vol goudstukken, maar om kisten en zakken vol kostbaarheden. De vluchtelingen zijn op lijfsbehoud bedacht geweest, en zullen alles in de steek hebben gelaten. Dit bewijst, dunkt mij, dat de dieven gelegenheid hebben gevonden, voor zij de woestijn invluchtten, de tempelschat ergens te verbergen, denkelijk te begraven. Zij zouden zeker niet gevluht zijn, als Finnsbury niet woedend was geworden, en hen had laten nazetten. Dat moet zo vlug zijn gegaan, dat zij geen kans meer kregen, de plaats te bereiken, waar zij de schat hadden verborgen. Maar de zilveren tempel en het boedhabeeldje stonden in de vitrine van Sir Eric. Die moeten dus terug gevonden zijn bij de overweldigde dieven, met dat sandelhouten kistje. En dat kistje was het voornaamste, Charles. De dieven van gisternacht hebben het meegenomen ondanks dat het volkomen ledig was. Maar was het wel inderdaad ledig? Dat is nu de vraag, die wij moeten trachten te beantwoorden.

Brand keek Raffles met grote ogen aan, en vroeg:

— Bedoel je misschien dat het een dubbele bodem kan hebben gehad; een bewaarplaats in het deksel?

— Het kan bijna niet anders, amice, antwoordde Raffles rustig. In dat kistje heeft de aanduiding gezeten van de plek waar de tempelschat werd verborgen.

In de grootste opwinding riep Brand uit:

— Maar als die opvatting juist is, dan moeten de inbrekers alles geweten hebben van die zaak van vijftientwintig jaren geleden, en dus ook de plek waar de schat verborgen werd.

— Pardon, 't laatste vloeit niet noodzakelijk uit het eerste voort, Charles. Aanvoerders van dievenbenden zijn nog al wantrouwend, en houden gaarne alles voor zich alleen, als het kan. Ik denk dat de bewaarplaats slechts bij zeer weinigen bekend was, die van de plek dadelijk een schetstekening hebben gemaakt, om alles later, als de rust in het land was terug gekeerd, te kunnen weghalen. Maar al die lieden zijn omgekomen tijdens de strijd tegen de achtervolgers. Een of twee zijn de dans ontsprongen. Die kunnen iets geweten hebben van het plan, dat in het kistje verborgen was. Met het taaie geduld, waarover de Hindoe beschikt, als hij een bepaald doel wil bereiken, hebben zij getracht, het spoor van Finnsbury terug te vinden, die reeds een week na dit voorval werd overgeplaatst, en die een maand later naar Europa terugkeerde, ziek en stervend.

— Maar waarom namen de soldaten en de tempelpriesters, behalve de twee sieraden ook dat kistje mede, dat hun toch geheel waardeloos moest voorkomen?

Raffles glimlachte en gaf ten antwoord:

— Dat is het kernpunt, waar alles om draait, Charles. Ik vermoed dat zij dat kistje heel bruikbaar hebben

gevonden, om er de zilveren tempel en het gouden boedhabeeldje in op te bergen.

— Nog één vraag, zei Brand. Als de priesters die sieraden weer in handen hebben gekregen, hoe verklaar je het dan, dat zij later toch weer bij de verzameling van Finnsbury terecht zijn gekomen?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Soldaten van hem, natuurlijk onder bevel van een of andere luitenant, namen deel aan de achtervolging. Wat hadden een paar ongewapende tempelpriesters moeten uitrichten tegen de geweren en revolvers der Engelsen? De luitenant wist hoe gebrand zijn kolonel was op die soort van dingen; hij heeft ze voor goede buit verklaard, om een wit voetje bij zijn superieur te krijgen. Sommige verzamelaars zijn nooit erg fijngevoelig, als het er ons om te doen is een collectie kunstvoorwerpen aan te vullen. En tenslotte, wij zullen gauw genoeg zien of ik werkelijk gelijk heb, want ik ben van plan zo vlug mogelijk naar Udaipur te vertrekken.

— Wat wil je daar doen?

— De komst afwachten van de man met het sandelhouten kistje, omdat ik vrees, dat ik hem hier in Londen niet zal vinden.

HOOFDSTUK III

OP WEG NAAR UDAIPUR

Reeds drie dagen na het gesprek met Brand was alles voor de reis in gereedheid gebracht. Juist een week tevoren was de nieuwe vliegtuigmachine van Raffles geheel klaar gekomen. Zoals steeds, had Raffles de voornaamste delen van zijn machine besteld bij een stuk of zes verschillende fabrieken, over geheel Europa verdeeld, maar de fijne onderdelen hadden Raffles, geassisteerd door Brand en Henderson een voor een voortreffelijke bankwerkers, zelf vervaardigd in de geheime werkplaats, onder het tuinhuis gelegen. Evenals de vorige machine werd ook deze « Luchtduivel » voorzien van een zeer krachtige motor die een enkele, vierbladige schroef in beweging bracht, en die gevoed werd door een sterk samengeperst gas, dat in zes lange, stalen cilindrs kon worden medegevoerd. De samenstelling van dat gas was het geheim van Raffles, en alleen Brand kende ze.

Het toestel van Raffles zag er zo op het oog, heel normaal uit. De cockpit bood plaats voor drie of vier personen, maar die mochten dan niet al te groot zijn. Het meegaan van de reus Henderson, bij voorbeeld, sloot het medenemen

van minstens twee anderen volkomen uit.

De cockpit was afgesloten en door een glaswand, met een smal deurtje erin, gescheiden van het casco. De besturing was dubbel, en als het smalle, lange luik in de vloer openklapte, dan zag men de glinsterende, drie meter lange cilindrs, onderling stevig verbonden door sterke klemringen, die het kostbare gas bevatten.

Op iedere cilinder kon de « Duivel der Lucht » niet minder dan veertien uren vliegen, en iedere stad, die gewoon lichtgas, acetyleen, zuurstof en zekere vluchtige oliën produceerde, kon Raffles gemakkelijk helpen aan een nieuwe voorraad.

Het toestel was ineengezet op een onbewoond eilandje, geen kilometer in het vierkant, tussen IJsland en Schotland.

De onderdelen, en daarna de geheel gevulde gascylinders waren er heengevoerd met een der grootste motorboten, welke Raffles bezat, en die ook levensmiddelen had aangevoerd, tenten en een draagbaar fornuis. Vier dagen van harde arbeid waren voldoende geweest, om de onderdelen samen te voegen, de motor

te plaatsen, en alles nauwkeurig af te stellen. De proeftocht, hoog boven IJsland had uitmuntend voldaan, en met gemak haalde de Duivel der Lucht de 800 kilometers per uur.

Natuurlijk had Raffles de nodige voorzorgsmaatregelen genomen om te beletten, dat onbevoegden het binnenste van zijn machine wat al te nauwkeurig in ogenschouw namen. De motorkap zowel als de luiken in de vloer waren van dun staalplaat vervaardigd, en konden worden afgesloten op een wijze, die de vindingrijkheid van Raffles eer aan deed.

Met deze machine nu stegen Raffles Brand en Henderson zeer vroeg in de ochtend op van het particuliere vliegveld ten noordwesten van Londen, hetwelk gebruikt wordt door de talrijke sportvliegers, die Engeland telt.

Alles wat men nodig zou kunnen hebben bevond zich in de platte, stalen koffers achter in de kajuit: geweren, kistje met munitie, maar ook touwladders van nylon, kapmessen, om de taaiste lianen mee door te hakken, en nog andere dingen die in Europa overbodig zijn, maar die goede diensten kunnen bewijzen in de wildernis.

Deze nieuwe, mechanische vogel had bovendien nog een groot voordeel: de inrichting van het toestel maakte het mogelijk, zowel op het water als op de grond te dalen. Daartoe was niets anders nodig dan een ruk aan een hefboom, die een tweetal lange, spitse drijvers naar buiten en naar onderen deed schieten, met een voldoende drijfvermogen om het toestel met bemanning geruime tijd te kunnen dragen.

Reeds enkele uren na de start bevond de ranke machine zich reeds boven Cairo, en Brand keek met interesse neer op de witte paleizen van de rijke Egyptenaren, de minarets der moskees, de talrijke zijrivieren van de Nijl, glinsterend als heel dunne, zilveren linten, daar de machine zich op een hoogte bevond van meer dan twee duizend meter.

En weer geraakte Brand, ondanks zichzelf onder de indruk van het zonderlinge feit, dat de dag met razende snel-

heid teneinde spoedde. Het leek alsof de zon langs de hemel schoof, met een veel grotere snelheid dan anders. Die indruk was gemakkelijk te verklaren: het vliegtuig snelde de zon met een snelheid van ruim zes honderd kilometer per uur tegemoet.

Toen Brand ter hoogte van Bagdad zijn horloge raadpleegde, bemerkte hij dat dit twee uur in de namiddag aanwees, en toch begon de schemering snel te vallen.

Terwijl Raffles uitkeek naar een gunstige gelegenheid om te dalen, zonder iets uitstaande te willen hebben met de officiële vliegvelden, welke hij zoveel mogelijk wilde vermijden, kreeg Raffles een vliegtuig in het oog, dat een weinig rechts voor hen uitvloog, en blijkbaar dalende was. Duidelijk waren de grote letters P.H. te zien.

— Een Hollander, riep hij, wijzend op het vliegtuig.

Raffles wierp even een blik op het toestel en zei toen:

— Ja, een toestel van de K.L.M. op weg naar India.

Raffles had deze woorden nauwelijks uitgesproken, of van het Nederlandse toestel was reeds niets meer te zien. Het was als weggezonden in een wolk van nevel en duisternis.

In Bagdad begonnen hier en daar de lichten reeds te pinken. De stad zelve deed zich voor als een halve cirkel, aangevleid tegen de berghellingen.

De duivel der Lucht vloog toen op een hoogte van ongeveer vijftien honderd meter, en Raffles had de snelheid aanzienlijk beperkt. Voor zich had hij de spoorlijn naar Tigris, die daar voorlopig eindigt. In de verte, dreigend en duister, verhief zich het gebergte van Pusht i Kuh.

Raffles kende de omgeving hier voortreffelijk, en dat kwam hem nu te pas.

Hij vloog nog ongeveer een paar mijlen verder, en liet toen het toestel dalen op een bijna volkomen vlak tafelland, ongeveer driehonderd meter boven de vlakke uitrijzend.

Heinde en ver was geen spoor van enig leven te bekennen, en toch bevond men zich hier op nauwelijks vier uren

gaans van Teheran.

Bij de landing rolde de machine zacht uit, zonder dat gebruik behoefde te worden gemaakt van de remkleppen, daar deze bazaltvlakte meer dan een kilometer lang was.

De drie mannen stapten dadelijk uit, en rekten zich de leden uit.

Volgens de chronometer van Brand had men over de afstand Londen-Bagdad niet meer dan acht uren gedaan. Het leek bijna ongelooflijk.

Indien er zich dus niets bijzonders voordeed, zou men de volgende dag gemakkelijk Karachi kunnen bereiken.

Binnen een kwartier was het bijna helemaal donker. Nu en dan klonk, heel in de verte, de kreet van een boskat, en het geroep van een uil. Voor het overige was alles stil.

— Zouden wij hier een vuur kunnen ontsteken, zonder dat het gezien werd? vroeg Brand, denkend aan de koude nachten, die hier kunnen heersen.

— Ik geloof niet dat het verstandig zou zijn, meende Raffles, maar daarginds sluit de hoogvlakte aan bij het gebergte, en in die bergwand zijn holen, waarin wij een vuur kunnen aanleggen. Laat ons de machine daarheen brengen.

Die taak was niet zwaar. Henderson, sterk voor zes, spande zich voor het toestel, de beide andere gaven de richting aan, en langzaam rolde de sierlijke metalen vogel tot vlak bij een kloof in de rotswand, die zich tot diep in het gesteente bleek voort te zetten.

Enige levensmiddelen werden ontpakt, een klein vuur werd ontstoken van de dorre boomstronken, die Henderson bijeen had gegaard, en de drie reizigers begonnen hun maal.

Nadat het vuur uitgebrand was, strekten zij zich op hun dekens uit.

Toen Raffles als eerste ontwaakte, scheen de zon reeds door de opening van het rotshol naar binnen. Het was nog vrij koud, maar voor zij een uur verder waren zou de hitte wellicht reeds ondraaglijk zijn op dit door de zon gestoofde tafelland. Er groeide geen graspietje, en de weinige bomen waren dor en boden geen schaduw.

Raffles wekte zijn beide metgezellen, en zij moesten de inhoud van de kleine watertank aanspreken, daar er geen sprake van was, in deze rotsachtige omgeving een druppel water te vinden, zonder hetwelk de mens niet leven kan.

Er werd thee gezet, en men ontbeet met brood, kaas, en enige bananen. Het was een sober maal, maar dat mocht niet hinderen; zij waren aan heel wat erger dingen gewend.

Brand die enige ogenblikken zwijgend voor zich had uitgekeken vroeg tenslotte:

— Er is iets dat ik nog niet goed begrijp, Edward. Veronderstel dat al je vermoedens bewaarheid werden, hoe is het dan mogelijk, op de plaats van onze bestemming de man te ontdekken die het kistje van sandelhout gestolen heeft?

— Udaipur is niet groot, Charles. Het telt zeker niet meer dan een paar duizend inwoners. Het ligt volkomen afgezonderd, en als daar een vreemdeling aankomt, dan kan dat bijna niet onopgemerkt gaan. Wij hebben verder een aanknopingspunt, in het feit, dat wij weten, dat de man die de roof pleegde zeer klein moet zijn, zelfs voor een inlander, van zijn ras. En voorts vermoed ik dat hij vergezeld zal zijn door een medeplichtige, die hoogstwaarschijnlijk een blanke zal zijn.

— Maar het is toch best mogelijk dat zij Udaipur links zullen laten liggen en zich dadelijk naar de plaats zullen begeven, waar zij de schat vermoeden.

— Die moet, daar in ieder geval in de buurt zijn, amice, en in Udaipur zullen zij zich alles moeten aanschaffen wat zij nodig hebben. Bedenk dat die plaats als een oase in een woestijn is, dat er geen gebaande wegen zijn, en nog veel minder spoorwegen. Men moet er gebruik maken van kamelen of paarden. Het klimaat kan er moordend heet zijn, vooral om deze tijd van het jaar.

— Hoe lang zullen wij er moeten wachten?

— Dat kan ik je onmogelijk zeggen. Hebben de dieven van het kistje een boot genomen, dan duurt het op zijn

minst twaalf dagen, voor zij op de plaats van hun bestemming zijn. Het is echter goed mogelijk dat zij geld genoeg hadden om een deel van de weg per vliegtuig af te leggen. In dat geval kunnen zij er binnen zes dagen zijn.

— Zal men daarginds ons zelf niet met wantrouwende blikken gadeslaan?

— Ja, daar zullen wij op moeten rekenen, antwoordde Raffles laconiek. Wij zullen er maar het beste van hopen. Gelukkig hebben wij onze vliegmaschine en onze wapens. Ook loopt er een spoorlijn van Karachi naar Jodhpur, maar die gaat wel twintig mijlen ten zuiden van Udaipur voorbij dat plaatsje.

Hier eindigde het gesprek want Raffles wilde zo spoedig mogelijk verder gaan.

De duivel der Lucht werd aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen, en het bleek dat de nieuwe machine de proef schitterend doorstaan had. De motor werkte onberispelijk, en van het kostbare gas was slechts een halve cilinder verbruikt.

Alle tanks werden grondig nagezien, omdat een lek in een olieleiding onder deze omstandigheden nootlottig zou kun-

nen zijn, en daarna werd de Duivel der Lucht met de neus naar de rand van de hoogvlakte gedraaid. De drie reizigers, geheel uitgerust na acht uren ongestoorde slaap gingen aan boord, de schroef begon te draaien, en eerst langzaam, toen steeds vlugger rolde de Duivel der Lucht over de rotsvlakte.

Aldra waren de wielen vrij van de grond, en trots verhief zich het toestel in de lichtblauwe lucht.

In de verte baadden de witte huizen van Bagdad zich in de stralen der zon. Aan de hemel vertoonde zich geen enkel wolkje, en alles voorspelde een mooie dag.

Snel steeg de machine tot een aanzienlijke hoogte, en vloog het Oosten tegemoet.

Vier uren later vloog het over het gebied van Punjab, over de Indus, en nogmaals twee uren later kreeg Brand de als zilver glanzende rails van de spoorweg in zicht, die hier met eindeloze moeilijkheden en deels dwars door de woestijn is aangelegd.

Udaipur was zichtbaar als een klein, geel-wit vlekje, afstekend tegen het koperrode zand van de woestijn.

HOOFDSTUK IV

EEN ACCIDENT IN DE WOESTIJN

Udaipur is een vrij onbetekenende plaats, hetgeen blijkt uit het feit dat de spoorlijn het minachtend terzijde laat liggen.

Het ligt evenwel in een tamelijk vruchtbare vlakte, besproeid door een zijrivier van India.

De bevolking houdt zich bezig met landbouw, maar naar men zegt, ook wel met andere zaken, die heel wat minder onschuldig zijn. Nu en dan worden er kleine rooftochten ondernomen, en meestal ongestraft, want er is wel bereiden politie, maar die kan niet overal te gelijk zijn.

Voor het overige is er een soort burgemeester, die de functie uitoefent ongeveer gelijkstaande met die van sherif in de kleine plaatsen van het verre westen der Verenigde Staten, en die deze functie meestal geusurpeerd heeft.

Van een bepaalde weg is geen spoor te bekennen. Wel lopen er in verschillende richtingen door kamelen platgetreden paden, en die zijn ook wel bruikbaar om iemand ergens heen te brengen, mits het niet al te lang heeft geregend, want dan is er van die zogenaamde wegen geen spoor meer terug te vinden.

In Udaipur is een logement dat maar net geschikt is voor blanken, en dat door een Portugees wordt geëxploiteerd als men deze wijdse term mag gebruiken, daar het niet veel meer betreft dan een soort schuur van bamboe en klei en gips, met één enkele lage verdieping, en in het geheel zeven bedden.

Deze Portugees denkt er dan ook hard over, zijn weinig winstgevend bedrijf er maar aan te geven, en zijn geluk elders te beproeven.

Het spreekt van zelf dat Raffles er geen ogenblik aan gedacht had, in de onmiddellijke nabijheid van Udaipur te landen. Ook zou hij daardoor de aandacht te veel op zijn komst gevestigd hebben.

Aan de andere kant viel er niet aan te denken, te landen in of bij een plaats, die aan de spoorlijn gelegen was. Zulk een plaats heeft een telegraaf, en misschien wel een telefoon, en de beampten daar, hoe weinig ook in getal, zouden zich wel eens met verwondering kunnen afvragen, wat die Engelse vlieger daar in die afgelegen streken kwam uitvoeren. Het nummer van de machine zou naar Londen kunnen worden geseind, en in Londen zouden zekere

instanties zich wel eens de vraag kunnen stellen, wat dat voor een toestel was, dat in anderhalve dag van Londen tot in het hartje van Beloedsjistan kon vliegen.

Raffles begreep maar al te goed, dat hij zorg moest dragen, zo lang mogelijk die gedachtengang tegen te gaan. Hoe minder men wist van zijn aanwezigheid hier, hoe beter het voor hem was. De woestijn was op zes dagreizen per kameel van ieder spoorwegstation verwijderd, maar hier was dan toch een soort beschaving, met alle middelen waarover zij beschikten en die middelen werken alle verbaasd snel.

Er bleef Raffles dus geen andere uitweg over, dan te trachten, bij het vallen van de avond zo dicht mogelijk in de buurt van een of ander groot dorp te landen, waar hij het goed en veilig kon verbergen, zonder vrees voor ontdekking en zonder dat wilde dieren het zouden kunnen vernielen, of zodanig beschadigen, dat het onbruikbaar werd.

Toen de schemering van de tweede dag van hun reis viel, bevonden de drie reizigers zich op meer dan vier duizend meter boven de aarde, dat wil zeggen op nog geen drie honderd meter boven de hoogste toppen van het Sulaiman gebergte, dat aan de voet gelegen is.

Raffles liet de machine nu snel dalen de oostelijke helling volgend. Hier bevond zich geen enkel dorp, hoe klein ook en men zou dus het toestel niet kunnen zien.

Meer dan tweeduizend meter lager vond hij tenslotte een geschikte plek zo meende hij.

Raffles koos een terrein uit, dat er, uit de lucht gezien, glad en vlak scheen. Helaas bedroog hier de schijn.

De wielen raakten de grond, en vrij lange tijd liep de machine door, voortgedreven door een krachtige wind, maar juist even voor de remkleppen werden aangezet, vertoonde zich in de bodem een tamelijk brede scheur.

Raffles poogde die nog te ontwijken, maar het was reeds te laat, een van de wielen raakte juist in de kloof, met een schok kwam de machine tot stilstand, zakte een weinig naar rechts, en

lag toen onbeweeglijk stil.

Direct verlieten de drie reizigers de machine om de schade te onderzoeken. Gebroken bleek er gelukkig niets, tenminste niets van betekenis, maar het zou lang niet gemakkelijk zijn, het wiel weer uit de kloof te trekken, waarin het zat vastgeklemd. Het was wel een noodlottig toeval, dat die spleet daar was, want zover men kon zien was de bodem voor het overige volkomen glad.

Nog erger was, dat de Duivel der Lucht niet op de vlakte was gedaald, maar op ongeveer honderd meters van de rand van een soort tafelland, dat omstreeks dertig meter boven de vlakte uitrees. Geen wonder dus dat Raffles het bij de toenemende schemering onmogelijk had kunnen zien.

Raffles had zijn kalmte echter niet verloren, maar zei rustig:

— Verduiveld jammer, maar wij moesten nu eenmaal landen, en het was onmogelijk iets te onderscheiden.

— Ik vind het zo erg niet; de plek is uitstekend, riep Brand uit. Niemand kan ons hier zien en er is heinde en ver geen sterveling te bespeuren.

— Het is een schrale troost, zei Raffles glimlachend, want wij zullen gedwongen zijn, onze vliegmachine weer overeind te zetten, en daarmee zal enige tijd heengaan.

Het wiel moet met behulp van een hefboom omhoog worden gewerkt. Het is bijna tot aan de as in de kloof gezakt, en ik vrees dat de as ontzet is, door de plotselinge schok.

Henderson was al in de cockpit geklommen, want hij wist, dat er zich een krik aan boord van het toestel bevond. Die werd onder de as geplaatst, dicht bij het half verdwenen wiel, en heel voorzichtig begon Henderson op de lange hefboom te duwen. Hij bereikte er alleen maar mee, dat de as nog meer verhoog, zodat Brand hem verschrikt moest toeroepen om op te houden. Het wiel bleef onwrikbaar vast te zitten.

Raffles nam de toestand eens op, schudde mismooedig het hoofd, en zei:

— Het zal ons langer ophouden, dan ik eerst dacht. De moer moet uit de naaf van het wiel gedraaid worden, en

dan moeten wij proberen, niet het wiel van de as, maar de as uit het wiel te trekken.

— Maar dan moeten wij de hele machine verplaatsen, riep Brand uit.

— Er zal niets anders op zitten. Je ziet zelf dat het wiel tot aan de naaf door het gewicht van de machine in de spleet is geperst. Misschien moeten wij het zelfs wel prijsgeven. De spaken zullen het niet kunnen verduren, dat we al te veel kracht uitoefenen. Door middel van de krik kunnen wij het toestel wel met kleine rukjes op zij trekken. Dan moet er een reservewiel aan gemaakt worden. Maar ik vrees dat dat alles ons een paar dagen zal kosten.

— Laten wij maar meteen beginnen.

— Neen, Charles, daarvoor is het al te donker, en licht durf ik niet te ontsteken. Men zou het op verre afstand kunnen zien. Laat ons gaan slapen, zodat wij kunnen beginnen bij het kriecken van de dag. Wij zullen hopen dat het weer goed blijft. En wij zullen ons vergenoegen met wat brood en kaas, en op de matrassen uit de kajuit slapen.

Wilde dieren zullen zich zeker niet op dit hoogland zonder een druppel water vertonen, dat is tenminste een voordeel. Mensen zijn er ook niet. En daarom nogmaals: laat ons gaan slapen.

De toebereidselen waren al heel gauw gemaakt. Er was nog brood, en er waren beschuiten, voorts nog kaas, en met een blik gecondenseerde melk werd het droge kostje naar binnengespoeld. De matrassen werden te voorschijn gehaald, en onder een der vleugels, die met het uiteinde bijna de grond raakte werden zij uitgespreid, zodat de drie reizigers een soort dak boven het hoofd hadden.

Zij sliepen binnen enkele minuten in hun dekens gerold, want de nachten zijn op deze hoogten tamelijk koel.

Zij sliepen bijna acht uren aan een stuk door en werden geheel uitgerust wakker, een kwartier ongeveer voor de zon zou opkomen.

Het eerste wat hen kwelde was de dorst. Zij waren onderweg zeer zuinig met hun watervoorraad geweest, en er

was nog een vrij grote hoeveelheid in de tank, maar Raffles voerde dadelijk een soort rantsoenering in. Natuurlijk zou er ergens in de omgeving wel water zijn, maar men moest misschien uren lopen om het te vinden.

Zo kreeg ieder dan een halve kroes water, en besproeide daarmee het ontbijt van scheepsbeschuit en gedroogd ossenvlees.

Toen de zon opkwam konden zij nauwkeurig de toestand opnemen en zien waar zij zich bevonden. Het tafelland was bijna volkomen glad, op enkele scheuren na, maar er groeide niets op die kale bodem, zelfs geen grassprietje.

Zelfs met zijn kijker kon Raffles op de vlakke niets ontwaren, dat op een verblijf van mensen wees. Heel ver af stond een groepje bomen, naar alle schijn dadelpalmen, die er op wezen, dat daar ergens water moest zijn, en dat was alles.

In het westen ging dit tafelland over in een rij lage heuveis, en zij wisten dat daarachter Udaipur lag, het doel van hun reis. Raffles berekende, dat men ongeveer vijf uren zou nodig hebben om van de plek waar de machine zo noodlottig geland was, dat kleine plaatsje te bereiken.

— Het ziet er nog al troosteloos uit, mylord, zei Henderson, die al klaar was met zijn schraal ontbijt, en zijn tabakszak te voorschijn haalde.

— Ja, James, gaf Raffles toe. Mijlen in de omtrek niets dan rots en zand. Geen water, geen bomen, geen struiken. Daarom moeten wij ons haasten, alles in gereedheid te brengen om hier weer te kunnen opstijgen, zóóra wij de zaak in Udaipur hebben afgehandeld. Het is alleen maar jammer, dat die lui met hun gestoken plan aan het dichtstbijzijnde spoorwegstation kunnen aankomen, zonder dat wij het zullen bemerken.

— Als ik er eens heenging en een oogje in het zeil hield? stelde Brand voor.

Raffles dacht een ogenblik na, en zei toen:

— Dat is geen kwaad idee, oischoon ik liever had gewild, dat wij niet van

elkander gingen, maar het is noodzakelijk dat wij die lui niet laten ontsnappen. Wij zullen dadelijk beginnen met ons werk, en zodra het moeilijkste achter de rug is ga je naar Jacobabad, dat is het dichtst bijzijnde station, komende uit de richting van Karachi. Je zult in Udaipur waarschijnlijk wel een paard kunnen krijgen, want te voet kan het natuurlijk onmogelijk gedaan worden. Ik wou dat het te vermijden was, maar ik zie geen andere uitweg. Iemand van ons moet ze nagaan. Het is best mogelijk, dat zij de hele reis per boot hebben gemaakt, en dan duurt het nog wel een paar weken, voor zij hier kunnen zijn, maar het kan ook zijn, dat zij, om tijd te winnen, van een vliegtuig gebruik hebben gemaakt. Daardoor kunnen zij op zijn minst een dag of acht of negen op hun reisroute uitsparen. In ieder geval echter moeten zij dan van het vliegveld Karachi, dat tevens het eindpunt is van verschillende stoomvaartlijnen, van de spoorweg gebruik maken, en dat is voor ons een groot voordeel.

Het was inmiddels helder dag geworden, de hitte zou misschien over een uur al ondraaglijk worden en men toog dus aan de arbeid.

Er werd begonnen met de moer van de naaf te schroeven, en door telkens de as door middel van twee hefboomen een beetje te verschuiven, kon men de aspen heel langzaam uit de naaf van het wiel trekken, zodat dit tenslotte geheel afzonderlijk in de scheur bleef zitten.

Met dit werk alleen was al een paar uren heen gegaan, want het moest zeer voorzichtig geschieden, om de vleugel niet te beschadigen.

Toen de krik onder het uiteinde van de enigszins kromgebogen as was geplaatst, zei Raffles tot Brand:

— Het moeilijkste is nu gedaan, en

het wordt nu tijd dat je gaat, Charles, want zoals gezegd, zal het van hieraf wel zes uren lopen zijn tot Udaipur, terwijl je het bij deze hitte onmogelijk in één stuk kunt doen. Rust in de schaduw, en vermoei je niet te veel, want dat is in dit land gevaarlijk. Tracht de bewoners zoveel mogelijk te ontlopen, want ik geloof niet dat zij zeer vriendelijk gezind zijn. Hier is geld, om een paard te huren, of desnoods er een te kopen. Kun je geen paard krijgen, neem dan een kameel. Van nacht rust je natuurlijk uit, en morgen ga je verder. Diezelfde dag kun je Jacobabad gemakkelijk te paard bereiken. Natuurlijk zul je daar Engels zien aantreffen. Als zij iets vragen; je bent een ontdekkingsreiziger, en je verwacht met de trein een collega. Zet de ogen en oren goed open.

— Hoe moet ik mij met je in verbinding stellen, als ik werkelijk iets te weten kom?

— Je volgt hen om te weten waar zij hun verblijf nemen. Dat zal zeer waarschijnlijk in Udaipur zijn, en tegen die tijd hopen wij daar ook te zijn. Vergis ik mij echter, en kamperen zij, bij voorbeeld, buiten de stad, dan moet je zo spoedig je kunt hierheen begeben; ik denk dat Henderson en ik nog vier dagen nodig zullen hebben om alles te repareren.

— Wat moet ik doen als ik na vier dagen nog niets hebt ontdekt?

— Blijven wachten tot wij er zijn.

— Waar laat je dan de vliegtuig?

— Daarvoor zal ik een veilige plek trachten te vinden, meer naar het westen, dicht bij die heuvels daarginds. Geef mij nu de hand, Charles. Ik wens je een voorspoedige tocht, Charles, en ik hoop op goede resultaten, want ik zou niet gaarne dit buitenkansje missen.

HOOFDSTUK V

DRIE REIZIGERS

Aan een man, niet zo gehard, en tegen ontbering bestand als Brand, zou dat verzoek om nu op weg te gaan weinig minder betekend hebben dan een doodvonnis. De zon brandde meedogenloos aan een wolkenloze hemel, en het was nog pas vroeg in de ochtend. De jongeman moest dwars de hoogvlakte over steken, waar niet het kleinste boompje hem schaduw kon verschaffen. Dan moest hij een rij heuvels over, die al even onherbergzaam waren, en waar hij misschien wilde dieren zou ontmoeten.

Hij moest dus ook het gewicht torsen van zijn geweer, met flink wat munitie. Hij zocht een helmhoed uit de bagage, gespte zijn revolver om, vulde zijn veldfles, hing zich een knapzak om, met brood, gedroogd vlees, en wat gcondenseerde melk en hing tenslotte zijn voortreffelijke Winchester om het geweer, dat hem reeds vaak diensten had bewezen.

Toen hij gereed was met zijn toebe-reidselen, gaf Brand zijn vriend nogmaals de hand en zei met vaste stem:

— Ik zal dus daarginds op je wachten tenzij de lui, die wij zoeken veel eerder mochten arriveren en dan kom ik het je rapporteren. Vaarwel, of laten wij

hopen, tot spoedig.

De twee mannen drukten elkander krachtig de hand, Brand vertrouwde de zijne ook een kort ogenblik toe aan de geweldige greep van Hendersons vingers en marcheerde weg in Westelijke richting.

Toen hij na een kwartier omkeek, was het, alsof zijn vrienden plus het vliegtuig waren opgelost in een zilveren mist.

Brand liep nog een uur door, maar toen werd de hitte zo overweldigend, dat hij met zijn vrij zware bepakking niet verder kon.

Hij zocht en vond een weinig schaduw in een kuil van een paar meter diep, waar hij uit zijn veldfles een teug water nam, zich ontdeed van zijn ransel en zijn geweer, en een paar uren rustte.

Hij zette zijn weg voort, tot hij de voet van de heuvels bereikt had, waar hij opnieuw in een holte uitrustte na zich terdege te hebben vergewist, dat er zich geen slangen in bevonden.

Tot zijn voldoening had hij opgemerkt, dat er in de heuvelwand hier en daar grote kloven waren, waarbinnen het mogelijk zou zijn, de vliegmaschine veilig te bergen, wanneer men het toestel

ontdeed van het draagvlak.

Hij rustte hier weer een paar uur, at een weinig van het brood en van de kaas, en zette daarna zijn weg voort.

De tocht dwars door de rij heuvels duurde omstreeks een vol uur, en hij was beslist vermoeid, toen hij tenslotte van de laatste top op een afstand van een paar kilometers Udaipur zag liggen.

Het leek maar heel klein, met in het midden een meertje waarin op een eiland een paleis was gebouwd. Rechts van hem vloeide een klein stroompje op vijftig passen afstand; het eerste water dat hij ontdekte. Hij ontkleedde zich en nam een verfrissend bad. Toen ging hij verder, volgde de zandige oever, totdat hij eindelijk Udaipur bereikte.

Het water uit het riviertje werd door een buis van bamboe en een primitieve pomp overgeheveld naar het kunstmatig aangelegde meertje.

Een paar Hindoes wezen hem op zijn verzoek de weg naar een paardenhandelaar, die bleek te beschikken over vijf tamelijk goede rijdieren. Brand betaalde de gevraagde twee honderd roepiahs, zonder ook maar iets te zeggen. Hij was in de leerschool van Raffles geweest, die onder dergelijke omstandigheden evenmin een aanmerking liet horen.

Het bleek hem aldra dat bij hoge uitzondering, de prijs niet te hoog was geweest, want het paard was inderdaad goed. Het bracht hem in enkele uren tot dicht bij het kleine station Jacobabad, waar hij afsteeg, en met zich zelf te rade ging.

Jacobabad is een tamelijk grote plaats met bijna twaalf duizend inwoners, waar nog vrij veel Engelsen verbleven, zodat hij er zich wel zou kunnen vertonen, zonder al te veel opzien te wekken.

In ieder geval moest hij het station trachten te bereiken, om daar informatie in te winnen. Op een desbetreffende vraag had de paardenkoopman hem reeds verteld, niets te weten van de aankomst van twee, misschien drie in het plaatsje onbekende Hindoes. Dat was dan ook bijna onmogelijk, daar zelfs de reis met een vliegmaschine de

dieven niet zo vroegtijdig hier had kunnen brengen.

Hij reed naar het stadje toe, en stalde zijn paard bij een koffiehuishouder die er niet bepaald vertrouwenwekkend uitzag, maar die een stal bezat, hetgeen in de gegeven omstandigheden de hoofdzak was. Daarenboven had zijn koffiehuis het voordeel, dat het op korte afstand van het station was gelegen welke wijdse naam gegeven was aan een houten loods, die met een enkele dubbele deur uitzicht gaf op een klein plein.

Aan de overzijde van het dubbele spoor was een overdekt perron, nog geen dertig meters lang, en dat was alles. Wat verder stond een goederenloods van gegolfd plaatijzer. Opwekkend zag dat alles er zeker niet uit, vond Brand, die van de vermoedenissen bekwam, gezeten aan een klein, wankel tafeltje, maar in een gemakkelijke stoel van rotan, en met een kop zeer genietbare koffie voor zich.

Hij stak een sigaret op en begon de waard te ondervragen.

Het bleek dat er tweemaal per dag een trein in iedere richting ging. Later pas zou dat aantal worden uitgebreid, zodra de spoorlijn was doorgetrokken. Heel veel reizigers maakten van dat vervoermiddel geen gebruik, zeker niet in deze tijd; dat gebeurde pas tegen dat de grote markten gehouden werden.

Over een uur zou er een trein aankomen uit zuidelijke richting.

Brand bleef dus rustig wachten, met het geduld, dat hij van Raffles had geleerd. Tegen dat de trein zou arriveren vatte hij post bij het station, en sloeg nauwkeurig de reizigers gade, zodra de trein, uit slechts drie wagons bestaande, stopte. Verreweg de meeste reizigers waren Brahmanen, maar Brand zag aldra dat de gezochten niet onder hen waren.

Geen hunner had ook maar de minste bagage bij zich. Enkelen droegen een klein hengselmandje, gevuld met vruchten, of hadden een stapel bonte lappen over de arm, bestemd om op de kleine dagmarkt te worden verkocht. Voor alle zekerheid echter informeerde Brand ook nog eens bij de controleur, die de kaart-

jes had moeten innemen. Er waren slechts drie reizigers uit Karachi geweest en dat waren alle drie Engelsen.

Van dat tijdstip brak er voor Brand een vrij vervelende week aan. Jacobabad was zeker een schilderachtig stadje, maar het was klein, en de bezienswaardigheden, tempels en eeuwenoude bouwwerken had hij al gauw bekeken. Alleen het paleis op het eiland in het kunstmatige meer, wekte zijn belangstelling, maar dat was voor iedereen taboe. Hij zorgde er voor bij aankomst van iedere trein aan het station te zijn, maar hij zag geen verdachte lieden.

Zo verstreken vijf dagen, en Brand begon er reeds over te denken, terug te keren, daar de vliegtuigmachine stellig wel weer bruikbaar zou zijn, en Raffles misschien ongerust naar hem uit keek.

Maar laat in de namiddag van de zevende dag scheen zijn geduld toch te worden beloond, juist toen hij het plan had opgevat, de volgende ochtend in de vroege terug te rijden naar de plek waar de Duivel der Lucht was geland.

Er kwamen ditmaal vrij veel reizigers uit de trein, en onder hem bevonden zich twee hindoes en één Europeaan, een westerling althans, die blijkbaar bij elkaar bleken te behoren. De inlanders droegen wijde, linnen broeken, lage, bruine schoenen met scheef gelopen hakken, een sporthemd met een das, slordig om hun nek geknoopt, en een stro hoed met neergeslagen randen. De westerling was een beetje beter gekleed. Hij droeg hoge laarzen, een lederen gordel, en had een vilthoed op. Hij had een vrij groot valies bij zich, dat nogal zwaar woog, naar het scheen, een der inlanders had niets bij zich, maar de kleinste droeg onder de arm een in een zwarte doek gewikkeld klein, vierkant pakje.

Het hart van Brand begon sneller te kloppen. Zou het nooit falend inzicht van Raffles het dus ook ditmaal bij het goede einde hebben gehad? Dat ding leek verbazend veel op een sigaren kistje, wat de vorm aangaat, maar het kon ook evengoed een kistje zijn, dat nooit voor sigaren gediend had.

Hij stond dicht genoeg bij, om te kunnen horen, hoe de grootste der hindoes

in vrij goed Engels, een paar woorden wisselde met de Westerling, hetgeen bewees, dat hij geruime tijd in Engeland had vertoefd.

Brand trok zich behoedzaam wat terug tussen andere wachtenden, maar hield het drietal scherp in het oog. Het kon niet anders, of de drie mannen hadden van een vliegtuigmachine gebruik moeten maken, anders konden zij nog onmogelijk hier zijn.

Het geluk was Brand al bijzonder gunstig, want het drietal, dat hier bekend scheen te zijn, richtte zijn schreden aanstonds naar hetzelfde koffiehuis waar Brand niet zonder moeite een kamertje had weten te vinden, om er de nacht in door te brengen, daar het koffiehuis van Sidi Mandour geen logement was. Wonderlijk genoeg echter scheen er voor de drie nieuwe gasten aanstonds plaats te zijn. De man met het kistje sprak slechts even op gedempte toon met Sidi Mandour, en onmiddellijk werden zij naar de eerste en enige verdieping van het huis gebracht.

Het was inmiddels donker geworden, maar de maan stond vol aan de lichte hemel, en bij dat schijnsel kon men, zonder de minste moeite ver vooruit zien.

Het werd stil in het stadje, de geluiden in en om het station hielden op, de belletjes van de muilezels en kamelen, die voorbijtrokken, zwegen. In de koelte van de avond liepen enkele inlanders langzaam op hun muilen voorbij, met de handen op de rug, zacht met elkander pratend. Het was in de tijd van Gandhi's eerste ongehoorzaamheids-campagne, en er heerste onrust onder de bevolking, die niet van gevaar ontbloot was.

Brand had zich zoveel hij vermocht op de achtergrond gehouden, en daarbij toch de drie pas aangekomen mannen, zo goed dat ging, bespied. Een ogenblik verkeerde hij in het onzekere wat hem thans te doen stond. Nu terugkeren naar Raffles durfde hij niet, uit vrees dat het drietal dan zou ontsnappen. Zij zouden wellicht eerder op de plek kunnen zijn, waar de schat begraven was, dan Raffles en zijn vrienden. Ook

vroeg Brand zich verwonderd af, waarom die kleine Indiër zich de moeite had gegeven, het sandelhouten kistje mee te voeren. Er was maar één oplossing voor, het document was op een vindingrijke wijze in een der wanden, in de bodem of in het deksel verborgen, en de dieven hadden nog geen tijd of gelegenheid gevonden, het kistje nader te onderzoeken, zonder het te beschadigen.

Plotseling, als een bliksemschicht viel het Brand in, dat hij niets beters zou kunnen doen, dan trachten, zich aanstonds van dat gewichtige kistje meester te maken.

Hij zat op het kleine café-terras, onder een der verschoten ronde zonneschermen, die nu geen dienst meer behoefden te doen, en dacht na.

Omstreeks tien uur in de avond stond hij op en begaf zich naar de stal. Zijn paard, dat niet veel te doen had gehad, knabbelde op wat droge bonen. Brand klopte het op de hals, en begon het te zadelen, zo stil hij kon. Hij moest dit doen bij het licht van de maan dat binnendrong door een klein venster. Toen hij daarmee klaar was, ging hij het café weer binnen, waar nu wat meer gasten bijeen waren. Sidi Mandour had dus de handen vol. Brand ging naar het kleine hokje dat hem was aangewezen, wikkelde het geld dat hij nog schuldig was in een stuk papier, legde dat op de tafel, maakte zijn revolverholster vast aan zijn gordel, nam zijn geweer en wat hij meer had meegenomen, en wist dat ongemerkt naar de stal te dragen.

Het huis van Sidi Mandour werd aan weerszijden begrensd door kleine bazars, maar aan de achterkant kwam het uit op een binnenpleintje. Het had een plat dak, als bijna alle andere huizen en Brand wist dat dak vrij gemakkelijk te bereiken door een der winkels binnen te gaan, waarvan de eigenaar al lang sliep, en waarvan de deur niet de minste tegenstand bood. Hij wist langs een ladder aan de achterzijde naar boven te klimmen, en stapte zonder de minste moeite op het middelste dak over. Het was zijn geluk, dat de maan de voorzijde van het huis bescheen, en dat hij

aan de achterzijde dus moeilijk kon worden waargenomen.

Hij legde zich op zijn buik, kroop naar voren tot zijn hoofd over de rand stak, en bijna vlak voor zijn ogen was nu een lichtkier zichtbaar, aan de bovenzijde van een venster raam. Hij boog zich nog wat meer voorover, en kon toen over een slecht sluitend gordijn heen in een kleine kamer zien.

Bij het licht van een olielamp waren de twee Indiërs en de blanke doende met het kistje. Nu en dan hield laatstgenoemde het kistje dicht bij zijn oor en schudde het. Waarschijnlijk ritselde ergens daarbinnen papier. Dat zou verklaren waarom zij het ledige ding zover hadden meegesleept, er vast van overtuigd zijnde dat het iets moest bevatten, ook al leek het geheel ledig te zijn.

Brand reikte zover hij kon naar beneden, en wist op die wijze juist de knop van het raam te bereiken, die hij heel voorzichtig begon om te draaien, de blik steeds op de drie mannen gericht houdend. Gelukkig was hun aandacht uitsluitend bepaald tot de verichtingen van de blanke, die het kistje hanteerde.

Brand keek naar beneden. Het dak was ongeveer vijf meters van de grond. Dat was wel wat veel voor een sprong. Maar als hij met de handen aan het raamkozijn ging hangen, dan waren zijn voeten nauwelijks twee meter van de grond, en dat was voor zulk een lenig man als Brand, goed geoefend, en krachtig als een acrobaat, van geen betekenis.

Zijn besluit was genomen. Het moest gewaagd worden, nu of nooit.

Toen hij bemerkte dat de spanjoletstang volkomen vrij was van de sponning, liet hij zich voorzichtig over de rand van het platte dak zakken, tot zijn voeten steun hadden op het smalle kozijn, trok met een snelle ruk aan de knop, en sprong door een der raamhelften als een aap, het vertrek binnen.

Hij had het kistje al in de hand, nog voor een der drie mannen van hun verbazing bekomen waren. De westerling herstelde zich het eerste en stak met zijn mes woedend naar Brand, met het

enige gevolg, dat de punt van het mes, diep in het hout van de tafel drong.

Brand was verplicht, teneinde zijn handen vrij te hebben, het deksel van het geopende kistje met zijn tanden vast te grijpen. Met een enkele sprong was hij weer bij het raam, slingerde zijn benen over de rand, en hing aan zijn handen.

Een der hindoes was hem nagesprongen, en sloeg naar een van die handen, terwijl zijn ogen van duivelse woede fonkelden, met een Yatagan, een korte

kromme sabel met een breed lemmet. Nog net bijtijds trok Brand die hand weg terwijl hij zich liet vallen en diep drong het lemmet in het hout van het kozijn.

Met een paar sprongen was Brand in de stal, dreef het paard naar buiten, sprong in het zadel, en gaf het dier de sporen.

Achter hem klonk een gehuil van dolle woede, en toen was plotseling het hele koffiehuis van Sidi Mandour in op-roer.

HOOFDSTUK VI

EEN STOUT STUKJE

Brand dreef zijn paard tot de grootste spoed aan, en het draafde over de aangestampte aarde van de weg, langs de witte huizen, die spookachtig, als schimmen, in het maanlicht voorbij scheenen te glijden, en was spoedig buiten de stad. Hij stak de spoorbaan over, en hij joeg het paard tegen de flauwe helling op van de lage heuvels, die de spoorlijn in het oosten begrensden.

Onder het rijden stopte hij het kostbare kistje in zijn knapzak.

Dat hij achtervolgd zou worden, stond voor hem vast. Sidi Mandour zou zeker wel voor paarden zorgen; de Indiërs zouden zich niet zo gauw voor overwonnen verklaren, nu het om zulke belangen ging.

De maan scheen zo helder, dat men bijna even goed kon zien als midden op de dag. Voor Brand tekenden de omtrekken zich af van het gebergte. Hij zou een der passen moeten volgen, daarbij vertrouwende op zijn geheugen.

Hij keek eens om, maar kon nog niets bespeuren, ofschoon hij zeer goed begreep, dat zijn achtervolgers, evenals hij in de richting van Udaipur zouden rijden, dat wil zeggen in de richting van de oude tempel, waarbinnen zich de

schat moest bevinden. Het was zaak, hen minstens een uur voor te blijven, zodat van rusten wel niets zou komen. Zij zouden hem kilometers ver kunnen zien, als een zwarte vlek afstekend tegen het zand, dat hier een lichtgele kleur had. Het was een geluk dat die paarden maar niet zo eensklaps gezadeld en getoomd zouden zijn; daarmee zou wel minstens een kwartier gemoeid zijn.

Achter zich ziende bemerkte hij dat de hoeven van zijn galopperend paard in het zand, kuilen maakten, die duidelijk vielen waar te nemen. Tot nog groter spoed dreef hij zijn paard aan, teneinde zo snel mogelijk Udaipur te bereiken.

Telkens keek hij achter zich, maar nog altijd liet zich niets zien. Zouden zijn achtervolgers hun pogingen misschien reeds hebben opgegeven?

Hij keek omhoog. De man stond als een grote schijf van lichtend zilver aan de hemel, die niet het minste spoor van bewolking vertoonde. Er viel niet op te rekenen, dat de duisternis hem zou kunnen beschermen. Bomen, rotsen, struikgewas, hij kon alles scherp en duidelijk zien, bijna een kilometer voor zich uit.

Na een uur echter was hij wel ver-

plicht het paard een weinig rust te gunnen, want het dier begon moeilijker adem te halen. Brand liet het dier dus in een handgalop overgaan, om het wat te laten uitrusten.

Een kwartier daarna bereikte hij Udaipur, dat hij echter links liet liggen. Het moeilijkste deel van de rit was nu aangebroken. Hij zou nog twee uur nodig hebben, om de plek te bereiken, waar de vliegmaschine zich bevond.

Zou zijn paard het zolang uithouden? Het dier scheen tamelijk vermoeid te zijn, en het hinnikte zacht, alsof het pijn leed.

Ongerust steeg Brand af, en onderzocht het dier snel. Het paard haalde snel adem, maar toch gingen zijn flanken niet overmatig op en neer, ook de neusgaten voelden niet branderig aan. Er was geen doorn in of tussen de hoeven gedrongen.

Maar toen zijn hand over de buik van het dier streek, schrok hij. Zijn hand voelde vochtig aan.

Hij keek er naar; zijn vingers vertoonden donkere vlekken in het maanlicht. Onmiddellijk begon hij het dier nauwkeuriger te onderzoeken, en toen ontsnapte hem een vloek. In de donkere stal, waar hij bijna alles op de tast had moeten doen, had hij een der gespen van de buikriem verkeerd vast gemaakt en de pen van die gesp had het arme dier voortdurend gepijnigd en een wond veroorzaakt, waardoor het tijdens de rit nogal wat bloed had verloren.

Brand herstelde direct de fout, wies de wonde met wat water uit de veldfles uit, ofschoon hij nog maar weinig had en goot het overschot het dorstige paard in de keel, terwijl hij de kop van het dier achterover boog.

Daarop legde hij een opgevouwen linnen lap tussen de wond en de buikriem en gespte alles weer vast. Onderwijl sprak hij op bemoedigende, liefkozende toon tegen het paard, dat zacht de kop tegen zijn arm wreef, als om hem dank te zeggen.

Er mag van komen wat wil; ik moet het dier een kwartier rust gunnen, mom-

pelde Brand tussen de tanden.

Hij had de teugel om zijn arm geslagen, en tuurde naar het westen. Heel in de verte kon hij de witte huizen van Udaipur zien, maar verder was er niets dat hem kon verontrusten.

Dicht bij hem lagen enige rotsblokken, en als hij door een overmacht werd aangevallen zou hij daarachter dekking kunnen zoeken, en zich met zijn geweer verdedigen.

Hij hoorde of zag een kwartier lang niets, en toen besloot hij weer op het paard te stijgen.

Een uur draafde hij voort, en reeds kwamen de uitlopers van het Solaiman-gebergte in zicht.

Nog een uur ongeveer, en hij zou zijn vrienden bereikt hebben.

Hij had het paard een steenachtige helling opgedreven, hield het, bevangen, even in, en keek achter zich.

De ruk die hij onwillekeurig aan de teugels gaf, bracht het paard op de achterbenen.

Op een afstand van ongeveer een uur gaans bewogen zich vijf of zes kleine figuurtjes als zwarte stippen over de vlakke.

Hij hoorde het zwakke knetteren van schoten, en moest even grinnig lachen.

De achtervolgers moesten hem natuurlijk hebben gezien, daarboven op die heuvel afstekend tegen de lichte hemel, en waren in hun woede aan het schieten gegaan, ofschoon de kogels zeker niet halverwege zouden reiken.

Hij daalde de heuvel aan de andere kant af, hetgeen niet gemakkelijk was, want de heiling was hier tamelijk steil, en lag vol losse stenen, waarover het paard bij herhaling dreigde te struikelen.

Zodra hij de zandvlakte weer bereikt had, zette hij zijn paard in gestrekte draf, nu en dan achter zich kijkend.

Het paard hield deze draf echter niet lang vol en Brand bemerkte tot zijn schrik, dat het uitgeputte dier aan het eind van zijn krachten was gekomen. Het zou hem zeker niet lang zwaar kunnen dragen. Zou hij bijtijds de tafelberg bereiken, die daar in het oosten

als een donkere massa voor hem oprees.

Toen hij de vlakke half was overgestoken ging het dier uit zich zelf in stap over.

Brand keek om en zag, dat juist op hetzelfde oogenblik zijn achtervolgers boven op de heuveltop verschenen die hij daareven verlaten had.

Hij onderscheidde een paar witte gewaden, er waren dus zeker Hindoes bij. Fel en scherp als zweepslagen knalden een paar schoten, en Brand zag op een honderd passen voor zich uit het woestijnzand in kleine wolkjes opstuiwen.

Hij rukte zijn geweer over zijn hoofd, bracht het aan de schouder, en vuurde.

Maar zijn paard had een beweging gemaakt, en zijn schot miste. Trouwens, de afstand was nog te groot, om met kans van slagen een doel te raken.

Hij zette het paard weer aan, en de achtervolging begon opnieuw, die slechts kon eindigen met zijn dood, zoals hij nu wel begreep. Zijn paard was totaal uitgeput, en zou zeker over enkele minuten neerstorten.

Hij beet de tanden op elkaar, dacht aan Raffles, en besloot, zijn leven zo duur mogelijk te verkopen.

De achtervolgers wonnen nu met iedere seconde op hem, en spoedig zou de afstand zo klein zijn geworden, dat hun schoten wel doel moesten treffen.

Maar eensklaps spitste hij de oren, en hoorde een dreunend geronk, dat uit de lucht naderde. Hij keek omhoog. Tegen de lichte hemel tekende zich een donkere gedaante af als van een grote vogel.

— Edward, Edward, gilde Brand, als of zijn vriend hem zou kunnen verstaan. Dat was natuurlijk onmogelijk, maar wel had Raffles hem gezien.

In een oogwenk had de Duivel der Lucht de afstand afgelegd, die het toestel scheidde van de dodelijk vermoede vluchteling.

Als om de toestand te verkennen, beschreef de vliegmaschine een grote boog op nauwelijks honderd meter boven het woestijnzand, en onder oorverdovend lawaai van de motor, dat echter

eensklaps overging in een zacht geronk.

Raffles had de motor gedrosseld, waardoor de snelheid aanzienlijk verminderde.

Het paard, geschrokken door dit geweld, spandde zijn laatste krachten in, maar de achtervolgers wonnen zienderogen op de vluchteling terrein.

Nog enkele minuten, en zij zouden hem hebben ingehaald.

Zij hadden hun geweren reeds leeggeschoten, en daaraan heeft Brand waarschijnlijk zijn behoud te danken gehad, want voor revolvers was de afstand nog te groot.

Onder een woest gehuil kwamen de achtervolgers aanstormen, maar op dat oogenblik daalde de vliegmaschine nog meer, en vloog, met een snelheid van niet meer dan tachtig kilometers juist in de zelfde richting als het dodelijk vermoede, met schuim overdekte paard.

Brand keek even achter zich en slaakte een kreet.

De vliegmaschine bevond zich op hoogstens vijf en twintig meter boven de grond, en een paar honderd meter achter hem, en daalde nog voortdurend. Maar het was niet daarom alleen, dat hij die luide kreet van opwinding, vreugde en schrik tegelijk had geslaakt, want hij zag iets onder aan de vliegmaschine hangen, tussen het landingsgestel in, iets dat bewoog en heen en weer zwaalde.

Onmiddellijk herkende hij Henderson. Als een volleerd acrobaat hing hij aan zijn knieën aan de stalen as, die de beide wielen verbond, ongeveer in het midden, maar zodanig dat zijn voeten steun vonden tegen een paar spandraden.

Voor het overige slingerde zijn lichaam vrij in de ruimte, en zo hing hij daar, met zijn armen zwaaiend, gereed om toe te grijpen.

Brand begreep in dat kortstondige oogenblik volkomen, dat hij zijn leven op het spel ging zetten. Allerlei mogelijkheden openden zich. De vliegmaschine, bestuurd door een man, die het aan koelbloedigheid niet ontbrak, maar die onmogelijk precies kon waarnemen wat er onder de machine gebeurde, kon te laag

dalen en hem van zijn paard slingeren, maar het toestel kon ook te hoog blijven, en eer het dan weer op de goede hoogte was, zou dat zoveel tijd kosten, dat zijn achtervolgers hem intussen zouden hebben ingehaald.

Maar toch aarzelde hij geen moment. Hij hing de knapzak met het kostbare kistje om zijn hals, en bevestigde het geweer, na het te hebben ontladen, met de riem aan zijn gordel.

Hij maakte zijn voeten vrij uit de stijgbeugels, en gaf de teugels prijs, juist op het ogenblik dat het toestel over hem zou vliegen.

Het verschrikte paard steigerde van angst, en dat was misschien de redding van Brand, want Henderson kon hem met zijn uitgestrekte armen net niet bereiken, zoals Brand tot zijn ontzetting bemerkte.

Het paard had zich op de achterbenen verheven, en de reus kon precies de uitgestrekte handen van Brand grijpen. Het volgende ogenblik werd hij als een

veertje uit het zadel gelicht, en een paar seconden later zweefde hij zelf op een hoogte van een paar honderd meter boven de grond, van de dood slechts gescheiden door een paar oersterke handen, en de draagkracht van een vrij dunnen, stalen as.

Henderson maakte een zijner handen los, trok Brand met de andere dicht naar zich toe, vatte hem met de vrijgemaakte hand in de borst, en stelde de jongeman aldus in staat, eerst met de ene, vervolgens met de andere hand de as te grijpen. Hij hielp hem om zich op te trekken, en het overige was voor een athleet als Brand kinderspel.

Toch was hij bleek, stond zijn gelaat strak, en knikten zijn knieën, toen hij in de cabine kroop, Raffles op de schouder tikte en zei op zijn knapzak wijzend:

— Hier zit het sandelhouten kistje in, en ik vind dit acrobatenkunstje niet te duur betaald, als wij misschien straks een miljoen vinden.

HOOFDSTUK VII

DE TEMPEL VAN VISHNOE

Dol van woede, nu hun prooi hun was ontsnapt, vuurden de achtervolgers vruchteloos hun revolvers op de vlieg-machine af, die al heel spoedig buiten het bereik van de kogels was gekomen.

Geen vijf minuten later streek de vlieg-machine neer op dezelfde hoogvlakte, waar zij de eerste keer zo ongelukkig was geland, maar nu op een volkomen vlak gedeelte, dat Henderson de dag tevoren, toen de machine bijna gereed was, had ontdekt.

Zodra het toestel stilstond, wendde Raffles zich om, de beide mannen grepen elkanders handen, en keken elkaar een ogenblik zwijgend diep in de ogen. Toen zei Brand, zijn best doende, om zijn aandoening te onderdrukken.

— Dit is de achtste maal, of de tiende, dat je mij het leven hebt gered, Edward. Jij en Henderson.

— Acht of tienmaal, als het moet nog honderd maal, zei Raffles rustig. Ik zou op mijn beurt ook tot hoge cijfers komen. Vertel mij maar liever hoe het gegaan is.

De twee vrienden stapten er uit, en toen deelde Brand in korte woorden mee wat er allemaal gebeurd was. Raffles vestigde nu en dan de blik op het kistje,

en zei, toen Brand zweeg, hoofdschuddend:

— Het is duidelijk dat zich ergens een geheime sluiting moet bevinden.

Raffles begon zorgvuldig het kistje te onderzoeken, en gebruikte daarbij in hoofdzaak de fijngevoelige toppen van zijn vingers.

Toch duurde het een geruime tijd voor die fijne toppen eindelijk een uiterst klein uitsteekseltje hadden gevonden, op de bodem van een uitgesneden lotus, het was dan ook onmogelijk dat kleine stiftje met een vingertop neer te drukken, die gestuit werd door de rand van de houten bloem. Men moest er een hard stukje hout, het uiteinde van een potlood, een spijker of iets dergelijks voor gebruiken.

Raffles liet zich door Henderson een ronde vijl geven, een klein stukje gereedschap, dat onder vaklieden « rattenstaart » wordt genoemd, en toen hij daarmee stevig op het stiftje drukte, sprong een smal dekseltje open, dat een gleuf in een der zijwanden afsloot. Daarbinnen bevond zich een dubbel opgevouwen stuk perkament. Het was zo groot, dat het in de juiste vorm opgevouwen, nauwkeurig in de opening paste.

Raffles trok het perkament voorzichtig te voorschijn, en ontvouwde het. Brand had zijn zaklantaarn ontstoken, en zij zagen nu dat op het perkament een soort plattegrond, met zwarte inkt was getekend. In het hindostanisch stonden er enkele korte aanwijzingen bij. Ook de plaats Udaipur was aangegeven. De tekenaar was waarschijnlijk geholpen door een westerling, die verstand moest hebben gehad van scheepvaart, want er was in een der hoeken een windroos getekend, die de vier hoofd-richtingen van het compas aangaf. Hieruit bleek dat de tempelbouwwal zich bevond op ongeveer drie mijlen afstand ten noordoosten van Udaipur aan de rand van een kleine oase.

In een hoek van de plattegrond stond een met rode inkt getekend kruisje en daarnaast een uitroepteken. De bedoeling van het kruisje en dat leesteken kon niet twijfelachtig zijn. Dat was natuurlijk de plek waar indertijd de schat begraven werd.

— Het is nu heel eenvoudig, Charles, maar zonder die aanwijzing zou men lang kunnen zoeken onder de bodem van die tempel, die een zeer grote uitgestrektheid heeft, naar ik mij meen te herinneren.

— Heb je die tempel dan al eens bezocht, Edward? vroeg Brand met verwondering.

— Ja, enige jaren geleden. De tocht daarheen was niet geheel en al zonder gevaar. Het is op de grens van de wildernis en 't wemelde er van wilde dieren.

— Wanneer gaan wij er naar toe?

— Het liefst zou ik nog deze nacht gaan, om de anderen voor te zijn, maar dan zou ik de vliegmaschine moeten gebruiken, en een landing daar in die buurt is niet gemakkelijk, dat verzeker ik je. Intussen zouden wij een kleine verkenningstocht kunnen ondernemen.

— Maar hoe kunnen die anderen weten waar de schat zich bevindt, als zij dat document niet bezitten, mylord? liet de stem van Henderson zich horen.

— Zij kennen de juiste plek niet, maar zij weten welke tempel het is, James, en zij zullen op goed geluk gaan zoeken, of in de omgeving in hinderlaag gaan

liggen, ons rustig het werk laten doen, en ons dan overvallen.

— Prettig vooruitzicht, mompelde Brand. Zij zijn met hun zessen of zevenen, en hebben vuurwapens. Daarenboven zijn zij bereiden, en ik kan je verzekeren, dat zij goede paarden hebben. Ik heb het ondervonden.

— Maar wij hebben een vliegmaschine Charles, en daar moeten wij profijt van trekken. Als wij echter tot morgenochtend wachten, gaat het voordeel daar van verloren, Laten wij het er maar op wagen.

Brand aarzelde nog een ogenblik, en vroeg:

— Welke landingsplaatsen treffen wij daar?

— O, de bodem is hier en daar vlak genoeg, maar ligt bezaaid met brokstukken van de verwoeste tempel. De maan schijnt nog altijd helder, en naar mijn mening moet het gewaagd worden.

— Bedenk wel, Edward, dat onze toestand zeer hachelijk wordt, als in deze eenzame streek het toestel onherstelbaar zou worden beschadigd, zei Brand.

— Wij zijn een paar mijlen van Udaipur verwijderd, Charles, en ik vrees, dat als 't vannacht niet gewaagd wordt, het overdag, morgen dus, onmogelijk zal worden. Die kerels zullen hulp vragen, zij kunnen zich verdekt opstellen, zij kunnen zien waar de machine landt, want de tempel ligt op een lage heuvel, en zij zullen ons kunnen neerleggen als snippen, voor wij honderd stappen gedaan hebben.

— Goed dan maar op weg. En moga het lot ons gunstig gezind zijn, riep Brand uit. Het zou te erg zijn, als wij in het zicht van de haven schipbreuk zouden lijden. Wij moeten er eerder zijn en zo snel mogelijk naar de schat graven om nog voor het krieken van de dag te kunnen vertrekken.

Zo werd dan tot onmiddellijk vertrek besloten. De paarden der achtervolgers moesten nu ook vermoeid zijn door de lange rit, en zouden stellig een paar uren rust behoeven. De afstand bedroeg ongeveer tien kilometer, over rotsachtig terrein, waardoor die afstand bijna verdubbeld werd. Dat alles in aanmerking

genomen, zouden Raffles en zijn vrienden op een voorsprong van ongeveer vier uren kunnen rekenen.

Allen gingen dus dadelijk weer aan boord, en een ogenblik later verhief de Duivel der Lucht zich in de lichte nachthemel. Raffles vloog een ruime boog en zo laag mogelijk om de uitlopers van het Soelaimongebirge heen, liet daarop de machine stijgen, en nauwelijks tien minuten later, zonder te moeten zoeken, cirkelde Raffles boven de ruïne van een uitgestrekte tempel, die bijna de gehele top besloeg van een lage, afgeplatte heuvel.

Het leek wel een miniatuurstad, van uit de lucht gezien. De zware, witte blokken, die hier en daar verspreid lagen, overblijfselen van pilaren, en tympana, geleken op huizen, in het witte licht van de maan.

Er was nog een stuk te zien van een poortgewelf, enige treden van marmere trappen, een stuk van een gaanderij, een deel van een zuilengang.

Alles was wit, want de gehele tempel was een paar duizend jaar geleden opgebouwd uit het witste marmer uit de omringende groeven.

De heuvel had hellingen, die zeer flauw afglooiden naar de vlakte. In het oosten bevond zich de kleine oase, besproeid door een ijl stroompje, in het noorden begon de wildernis en het machtige oerbos, dat reikte zover het oog kon zien, zelfs op een hoogte van een paar honderd meter.

Raffles begon onmiddellijk naar een landingsplaats uit te zien. De zeer lange hellingen boden daartoe niet de minste kans met hun hoogopgaand, dicht struikgewas en de overal verspreid liggende steenblokken. Naar het zuiden bood een zandvlakte een vrij gunstige gelegenheid, maar ten eerste kon het zand wel eens zeer los en mul zijn, en ten tweede moesten uit die richting de achtervolgers komen. De machine kon dus niet zonder bewaking worden achter gelaten, men zou van elkander moeten scheiden, en dat was onder deze omstandigheden veel te riskant.

Ook bedroeg de afstand dan op zijn minst wel een paar honderd meter, en

ook dat was veel te ver.

Raffles dirigeerde de machine telkens en telkens weer op geringe hoogte over de heuveltop, en hij en Brand tuurden naar omlaag, totdat Raffles riep:

— Het gaat niet anders: wij zullen midden in de tempelstad moeten landen.

Hij wist dat het een gevaarlijke onderneming zou zijn, maar men had hier tenminste de kostbare vliegmachine als het ware onder het bereik van de hand en daarvoor moest iets gewaagd worden.

Raffles verminderde de snelheid zoveel hij kon, beschreef een boog, zette tenslotte de motor af, en in een lange glijvlucht daalde de Duivel der Lucht midden in de bouwval neer.

De drie inzittenden hadden gezien, dat er tussen de puinhopen een strook grond vrij was, van ongeveer acht honderd meter lengte.

Het was nu maar de vraag, of Raffles de machine aan de grond kon zetten, bij het begin van die baan.

En hij slaagde er in. De vleugels schoven rakelings over een paar afgebroken pilaren, en een der wielen miste op een streep na een reusachtige blok marmer. Raffles zette de remkleppen aan, de machine rolde nog even uit, stond stil, en de mannen keken elkander glimlachend aan. Het geluk was wel op zeer bijzondere wijze met hen geweest. Dat zagen zij duidelijk, zodra zij waren uitgestapt, want overal lagen zware blokken, die de machine stellig over de kop zouden hebben doen slaan, als een der wielen er tegen aan was gebotst.

Raffles nam de plattegrond terhand, bekeek deze even, raadpleegde de sterrenhemel, en zei toen bedaard, met uitgestrekte arm wijzend naar een hoek van de bouwval:

— Daar moet het zijn.

De man verspreidde nog zoveel licht, dat men gemakkelijk alle bijzonderheden van de grote tempel benevens de bijgebouwen kon onderscheiden. Oorspronkelijk was het bouwsel door een vrij hoge muur omgeven geweest, waarvan nog maar enkele gedeelten overeind stonden. Met fantasie kon men overblijfselen terug vinden van de voornaamste

zaal, die een rechthoekige vorm had, en die aan alle vier de zijden begrensd was geweest door een zuilenganderij. Ook het offerblok was te herkennen, niet ver van een der hoeken. Het was in die richting dat Raffles gewezen had.

Raffles en Henderson gingen er heen, terwijl Brand houwelen en spaden uit het toestel te voorschijn haalde.

— Een smalle trap, mylord, riep Henderson opgewonden uit, naar een vierkant gat in de bodem wijzend.

— Inderdaad, James, zei Raffles. Die vierkante opening, zo smal dat jij er nauwelijks door heen zult kunnen, heeft zich zeker eeuwen geleden onder het voetstuk van een of ander afgodsbeeld bevonden, denkelijk de godin Vishnoe, en de priesters konden zo in het binnenste van dat beeld komen, en de godin doen spreken. Ik denk dat wij naar beneden zullen moeten, James.

Brand kwam reeds aangedragen met graafwerktuigen en enige andere voorwerpen, die hij aan een koord om de hals had, en die er uitzagen als granaatappelen.

Alle zaklantaarns werden ontstoken en Brand, die de kleinste van het drietal was, daalde langs een smalle, stenen trap af in een soort kelder, waar een mugge bedompte lucht heerste.

Maar bijna aanstonds uitte hij een angstkreet en snelde terug naar de trap.

— Wat is er? vroeg Raffles.

— Slangen, antwoordde Brand. Niet een paar, maar een hele kolonie. Cobra's en brilslangen. Ik geloof dat ik er wel veertig heb gezien. Zal ik een handgranaat gooien?

— Dat zal wel het beste zijn. Wij kunnen die monsters niet een voor een neerschieten.

Brand maakte voorzichtig een van de ronde voorwerpen die hij uit het toestel had gehaald, van het snoer los, ging een paar treden van de trap af, trok een paal los, telde vier seconden, en wierp toen de granaat zover hij kon achter in het hol.

Nauwelijks twee tellen later deed een doffe explosie de grond onder hun voeten trillen. Zij wachtten nog even en gingen toen voorzichtig de trap af. Ach-

ter in het hol, waar een grote verwoesting was aangericht, lagen de stuip-trekkende lichamen van meer dan dertig gifslangen. Een klein gedeelte van de muur was ingestort, en Brand die voor-aan liep slaakte een kreet, maar nu van blijdschap. Die instorting had hen een hoop werk uitgespaard, want achter die muur, die door de bom ten halve was vernield, bevond zich een tweede kelder, en daar zag hij bij het licht van zijn zaklantaarn veelbelovende kisten en zakken staan.

In een oogwenk was de muur met de houwelen verder neergehaald, de kisten werden tot onder aan de trap getrokken, de zakken volgden, en even daarna konden de drie mannen hun blikken te gast laten gaan aan een groot aantal eeuwenoude goudstukken, prachtige hoofdversierselen, armbanden, ringen, kettingen, bijna een hand vol van de fraaiste parels, sommigen gevat in gouden ringen, oorhangers, spangen, die fonkelden van robijnen, haarbanden, bezet met diamanten, fraaie wapens, dolken en sabels, waarvan de gevesten met edelgesteenten waren ingelegd, en waarvan de scheden in gouden banden waren gevat. Brand kon zich niet herinneren, dat bij één enkele gelegenheid een zo grote schat was buit gemaakt.

Henderson was bezig, de kisten weer te sluiten en droeg de eerste in zijn sterke armen naar de vliegmaschine, toen een scherp sissend geluid hem verschrikt deed stilstaan.

— Er moeten nog slangen zijn, mijnheer Brand, riep hij.

— Dat was geen slang, James, het was een kogel, riep Raffles luid.

In gebukte houding liep Henderson met de kist naar de vliegmaschine en Raffles en Brand snelden naar een gedeelte van de muur, dat naar de zuidelijke vlakte was gekeerd.

— Er valt niet aan te twijfelen, Charles, wij zijn niet vlug genoeg geweest. Wij worden van uit dat bosje daar beschoten.

— Ja, ik zie de lichtflikkeringen, riep Brand, voorzichtig boven de muur uitkijkende, waartegen de kogels met een angstaanjagend, dof geluid plat sloegen.

Ondanks de waarschuwende kreten van Brand bleef Henderson onverstoort doorgaan met zo vlug mogelijk de kisten en de zakken in de vliegmaschine te laden. De laatste kist viel hem uit de handen, en hij wankelde. Hij greep naar zijn arm, en zei:

— Ik ben getroffen, mylord.

Toch bukte de reus zich, en trok met zijn ongewonde arm de laatste kist aan het hengsel omhoog.

Op dat moment waren de achtervolgers zo onvoorzichtig, te geloven, dat zij een bestorming konden wagen. Onder

luid geschreeuw en steeds schietend kwamen zij uit het bosje te voorschijn. Brand trok zijn revolver en vuurde snel achtereen twee schoten, de voorste man, beet in het stof. Onmiddellijk rende de troep terug en zocht dekking.

Van dat ogenblik maakten Raffles en Brand gebruik om naar de vliegmaschine te rennen, en zich aan boord te hijsen.

Na een korte aanloop, kwamen de wielen los van de grond en even later zweefde het toestel en verdween in westelijke richting.

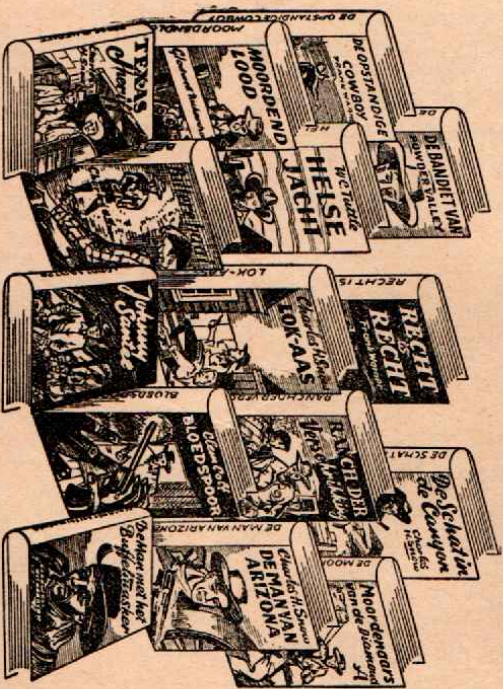

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Liefde overwint de dood

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f. 5.- of meer
met f. 5.- per maand

1. Recht is Recht } beide door Frank Warner
2. De Opstandige Cowboy } door Dennis Bardswell
3. Moordenaar van de Diamond-A } door Peter Field
4. De Bandiet van de Powder Valley } alle door Gladwell Richardson
5. Johnny Santee door Arthur MacLean
6. Helse jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Colt
8. Ranch der Verschrikking } alle door Gladwell Richardson
9. De Man met het Buffelmasker } alle door Gladwell Richardson
10. Moordend Lood } alle door Gladwell Richardson
11. De Schat in de Canyon } alle door Gladwell Richardson
12. De Man van Arizona } alle door Gladwell Richardson
13. Lokas } alle door Gladwell Richardson
14. Texas Sherif } alle door Gladwell Richardson
15. Bittere Haat } alle door Gladwell Richardson

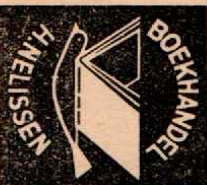
Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f88.50. Nu slechts f44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f. 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f. 44,25 / de 1e termijn van f. _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
ADRES: _____
L. I.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007